

ประวัติศาสตร์ยุคเด็ก คำบรรยาย

บทที่ 1

โลกที่สมบูรณ์แบบ
(บทที่ 2 ของ เมธูจบรรณ)

thirdmill

Biblical Education. For the World. For Free.

© 2012 โดย Third Millennium Ministries

สงวนลิขสิทธิ์ ห้ามทำซ้ำส่วนหนึ่งส่วนใดของสิ่งพิมพ์นี้ในรูปแบบใด ๆ หรือโดยวิธีการใด ๆ ก็ตาม เพื่อผลกำไร (ยกเว้นเพื่อการอ้างอิงโดยสังเขป เพื่อการแสดงความคิดเห็น หรือเพื่องานด้านวิชาการ) โดยไม่ได้รับอนุญาตเป็นลายลักษณ์อักษรจากสำนักพิมพ์ Third Millennium Ministries, Inc., 316 Live Oaks Blvd., Casselberry, Florida 32707

ข้อพระคัมภีร์ทั้งหมดที่อ้างอิงคัดมาจากพระคริสตธรรมคัมภีร์ฉบับมาตรฐานภาษาอังกฤษ (The Holy Bible, English Standard Version® (ESV®)) สงวนลิขสิทธิ์ © 2001 โดย ครอสส์เวย์ (Crossway) หน่วยงานพันธกิจด้านการพิมพ์เผยแพร่ของ “สำนักพิมพ์ข่าวประเสริฐ” (Good News Publishers) ใช้โดยได้รับอนุญาตแล้ว สงวนลิขสิทธิ์ทุกประการ

ข้อมูลเกี่ยวกับ THIRD MILLENNIUM MINISTRIES

Third Millennium Ministries (ผู้รับใช้แห่งสหัสวรรษที่สาม) เป็นพันธกิจประกาศข่าวประเสริฐของคริสเตียนโดยไม่หวังผลกำไร เพื่อ:

ในการศึกษาด้านพระคัมภีร์แก่ผู้ต้องการศึกษาทั่วโลก โดยไม่คิดค่าใช้จ่าย

เป้าหมายของเราคือการให้การศึกษาด้านคริสต์ศาสนาโดยไม่คิดค่าใช้จ่ายให้แก่ศิษยาภิบาลและผู้นำคริสเตียนมากมายทั่วโลก ที่ยังขาดการฝึกฝนอย่างเพียงพอสำหรับการรับใช้ เราจะบรรลุเป้าหมายดังกล่าวนี้โดยการผลิตและเผยแพร่หลักสูตรศาสนศาสตร์รูปแบบใหม่ ระบบมัลติมีเดียไปทั่วโลก โดยใช้ภาษาอังกฤษ อาหรับ จีนกลาง รัสเซีย และสเปน นอกจากนี้ หลักสูตรของเรายังถูกแปลไปอีกกว่า 12 ภาษา โดยผ่านองค์กรคูมิตร หลักสูตรนี้ประกอบด้วยสื่อวีดิทัศน์ที่เน้นภาพ เอกสารคำสอน และข้อมูลต่าง ๆ ทางอินเทอร์เน็ต และถูกออกแบบมาเพื่อให้ใช้โดยโรงเรียน กลุ่มหรือบุคคล ทั้งในระบบออนไลน์และในกลุ่มผู้ร่วมศึกษา

ในช่วงหลายปีที่ผ่านมา เราได้พัฒนาวิธีการที่จะใช้เงินทุนอย่างคุ้มค่าในการผลิตบทเรียนมัลติมีเดียที่ได้รับรางวัล ซึ่งมีเนื้อหาและคุณภาพที่ดีที่สุด เราใช้นักเขียนและบรรณาธิการที่เป็นนักการศึกษาที่ผ่านการฝึกอบรมด้าน ศาสนศาสตร์อย่างดี และใช้นักแปลที่เป็นเจ้าของภาษาเป้าหมายผู้มีความเข้าใจด้านศาสนศาสตร์ บทเรียนของเรานำเสนอแนวคิดอันลึกซึ้งของศาสตราจารย์จากวิทยาลัยพระคริสตธรรม และจากศิษยาภิบาลจากทุกมุมโลก ยิ่งกว่านั้น เรายังใช้นักออกแบบกราฟิก นักวาดภาพประกอบ และผู้ผลิตที่ยึดมั่นในมาตรฐานสูงสุดของการผลิต และใช้อุปกรณ์และเทคโนโลยีต่าง ๆ ที่ทันสมัย

เพื่อที่จะบรรลุเป้าหมายของการเผยแพร่ Third Millennium ได้สร้างพันธมิตรเชิงยุทธศาสตร์กับคริสตจักร วิทยาลัยพระคริสตธรรม โรงเรียนสอนพระคัมภีร์ มิชชันนารี สถาบันวิทยคริสเตียน ผู้ให้บริการโทรทัศน์ผ่านดาวเทียม และองค์กรอื่น ๆ. สัมพันธภาพดังกล่าวได้นำไปสู่การเผยแพร่บทเรียนทางวีดิโอจำนวนนับไม่ถ้วน สู่มุขปาฐะ ศิษยาภิบาล และนักเรียนพระคัมภีร์ในท้องถิ่น. และเว็บไซต์ของเราก็เป็นช่องทางเผยแพร่และจัดหาสื่อประกอบบทเรียนเพิ่มเติม รวมถึงข้อมูลเกี่ยวกับวิธีการเริ่มต้นชุมชนแห่งการเรียนรู้ของตนเอง.

Third Millennium Ministries ถือว่าเป็นบริษัทประเภท 501(c) (3) ตามข้อบังคับของกรมสรรพากรแห่งสหรัฐอเมริกา เราพึ่งพาเงินบริจาคที่สามารถลดหย่อนภาษีได้ที่คริสตจักร มูลนิธิ ธุรกิจ และบุคคลต่าง ๆ ถวายให้ด้วยความอาารี หากต้องการข้อมูลเพิ่มเติมเกี่ยวกับพันธกิจของเรา และศึกษาว่าจะมีส่วนร่วมด้วยพันธกิจนั้นได้อย่างไร โปรดเยี่ยมชมเว็บไซต์ของเรา www.thirdmill.org.

สารบัญ

บทนำ.....	1
ภาพรวม	2
การคลใจ	2
ความน่าเชื่อถือ	2
การออกแบบ	2
ภูมิหลัง.....	3
ความมีพร้อม	3
ปฏิสัมพันธ์	3
จุดประสงค์.....	4
โครงสร้างทางวรรณกรรม.....	6
โลกที่มีดและยุ่งเหยิง	6
โลกในอุดมคติ.....	7
หกวันแห่งการวางระเบียบ	8
ความหมายดั้งเดิม.....	10
โลกที่มีดและยุ่งเหยิง	10
โลกในอุดมคติ.....	12
หกวันแห่งการวางระเบียบ	13
การปลดปล่อยจากอีลิปต์.....	13
การครอบครองแผ่นดินคานาอัน.....	15
การประยุกต์ในปัจจุบัน.....	16
การเปิดตัว	17
การก้าวไปข้างหน้า	19
การสำเร็จบริบูรณ์	20

สรุป	21
วิทยากร.....	22
อธิธานศัพท์.....	23

ประวัติศาสตร์ยุคดึกดำบรรพ์

บทที่ 1

โลกที่สมบูรณ์แบบ

บทนำ

ไม่กี่ปีก่อน ขณะกำลังขับรถ ผมได้เห็นรถไฟตกรางอยู่ และแน่นอน ตู้รถไฟก็คาอยู่ที่นั่น ไปไหนไม่ได้ เมื่อรถไฟตกรางออกจากรางที่ควรจะแล่นไป มันก็ติดคาอยู่เช่นนั้น และยอมทำให้เกิดความวุ่นวายขนานใหญ่

อย่างเดียวกัน ที่จุดเริ่มต้นของกาลเวลา พระเจ้าได้วางแนว หรือเส้นทางไว้ เพื่อให้สิ่งที่พระองค์ทรงสร้างดำเนินไปตามแนวทางนั้น และเส้นทางดังกล่าวจะนำไปสู่ชีวิตบนปลายที่ยิ่งใหญ่ และมีสง่าราศีสำหรับสิ่งทรงสร้างของพระเจ้า แต่เรากลับทำให้โลก “ตกราง” และต้องยุ่งเหยิงอย่างยิ่ง

ในบทเรียนชุดนี้ เราจะศึกษาเกี่ยวกับเส้นทางที่พระเจ้าได้วางไว้สำหรับสิ่งทรงสร้างของพระองค์ตั้งแต่ยุคโบราณที่สุดของประวัติศาสตร์โลก ซึ่งเรียกกันในแวดวงคริสเตียนว่า “ราชอาณาจักรเรื่องทรงสร้าง” และเราจะสำรวจปฐมกาล 1-11 ซึ่งมีรู้กันว่ากล่าวถึง “ประวัติศาสตร์ยุคดึกดำบรรพ์” บทต่าง ๆ เหล่านี้ในพระคัมภีร์จะช่วยให้เราเห็นเส้นทางอันน่าอัศจรรย์ที่พระเจ้าต้องการให้ประชากรอิสราเอลดำเนินไปภายใต้การนำของโมเสส และยังสามารถชี้ให้เห็นถึงเส้นทางที่ประชากรของพระองค์ควรดำเนินไปในทุกวันนี้ด้วยเช่นกัน

เราได้ตั้งชื่อบทเรียนแรกนี้ว่า “โลกที่สมบูรณ์แบบ” เนื่องจากเราจะเน้นที่ปฐมกาล 1:1 – 2:3 ซึ่งเป็นข้อความที่โมเสสได้บรรยายเป็นครั้งแรก ถึงการที่พระเจ้าได้ก่อร่างสร้างโลกนี้ให้มีระเบียบสมบูรณ์แบบอย่างไร ซึ่งทำให้พระองค์พอพระทัยยิ่ง

ตามที่เราจะได้เห็น โลกในอุดมคตินี้ สะท้อนไปถึงจุดหมายปลายทางชีวิตชาวอิสราเอลที่พระเจ้าจะทรงนำในสมัยของโมเสส และจะเป็นชีวิตในบั้นปลายลักษณะเดียวกันกับที่พระเจ้าจะนำพาประชากรทั้งปวงของพระองค์ไปถึงโดยตลอดประวัติศาสตร์ด้วย พระคัมภีร์ส่วนนี้ไม่เพียงแสดงให้เห็นว่าสิ่งต่าง ๆ เป็นอย่างไรในปฐมกาล แต่ยังบอกเรามากกว่าชีวิตในปัจจุบันควรเป็นอย่างไรและโลกอนาคตในบั้นปลายของเราควรเป็นอย่างไรด้วย

บทเรียนนี้แบ่งออกเป็นสี่ส่วน ในส่วนแรก เราจะนำเสนอภาพรวมของประวัติศาสตร์ยุคแรกเริ่ม ในปฐมกาล 1-11 ส่วนที่สอง เราจะตีวงการศึกษาให้แคบลง ที่ปฐมกาล 1:1-2:3 โดยเน้นที่โครงสร้างทางวรรณกรรมก่อน ส่วนที่สาม เราจะตรวจสอบความหมายดั้งเดิมของปฐมกาลส่วนนี้ โดยอิงโครงสร้างของมัน และในส่วนที่สี่ เราจะมองหาวิธีการประยุกต์ข้อความตอนนี้อย่างเหมาะสมในปัจจุบัน ให้เราเริ่มต้นที่ภาพรวมของประวัติศาสตร์ยุคแรกเริ่มทั้งหมด ในปฐมกาล 1-11

ภาพรวม

แนวทางที่เราใช้ศึกษาปฐมกาล 1-11 อาจดูเหมือนแปลกไปบ้างในตอนแรก ดังนั้น เราจึงควรอธิบายกลยุทธ์พื้นฐานของเรา ก่อน มีแนวคิดหลักอย่างน้อยสามประการ ที่นำทางเราในการศึกษาพระคัมภีร์ส่วนนี้ คือ หนึ่ง การคล้อยของบทต่าง ๆ เหล่านี้; สอง ภูมิหลังทางวรรณกรรมของบทเหล่านี้; และสาม จุดประสงค์ของการเขียนบทเหล่านี้ขึ้นมา

อันดับแรก เรายึดถืออย่างมั่นคงว่าพระคัมภีร์ทั้งเล่มมาจากการคล้อยของพระเจ้า ซึ่งรวมถึงปฐมกาล 1-11 ด้วย

การคล้อย

ความเข้าใจของเราตามหลักพระคัมภีร์เกี่ยวกับการคล้อย เต็มใจเราถึงลักษณะสำคัญสองประการ เกี่ยวกับหนังสือปฐมกาลส่วนนี้ หนึ่ง คือ ความน่าเชื่อถือ และสอง คือ การออกแบบตามเจตนารมณ์

ความน่าเชื่อถือ

เรายืนยันอย่างหนักแน่นที่สุด ว่าพระคัมภีร์ส่วนนี้น่าเชื่อถืออย่างสมบูรณ์ เนื่องจากการได้รับการคล้อยจากพระเจ้า บัดนี้ จึงมีประเด็นมากมายทางประวัติศาสตร์ ที่ต้องใส่ใจในเบื้องต้น เมื่อเราศึกษาพระคัมภีร์ส่วนนี้ และบางประเด็นเหล่านี้ก็ยังไม่อาจอธิบายให้กระจ่างชัดอย่างสมบูรณ์ได้ แต่เพื่อจุดประสงค์ของเรา ก็เพียงพอ ที่จะกล่าวว่าการคล้อยจากพระเจ้าบ่งบอกเป็นนัยว่ามีความเชื่อถือทางประวัติศาสตร์ได้ โมเสสเจตนาให้ผู้อ่านดั้งเดิมของท่านได้รับส่วนนี้ของปฐมกาล ในฐานะเอกสารที่เป็นจริงทางประวัติศาสตร์ เช่นเดียวกับพระคัมภีร์ทั้งเล่ม เราจำเป็นต้องตีความหมายข้อความเหล่านี้อย่างระมัดระวัง เพื่อเราจะไม่เข้าใจมิติทางประวัติศาสตร์ในข้อความเหล่านี้ผิดไป กระนั้น ก็ชัดเจนว่าผู้เขียนพระคัมภีร์ท่านอื่น ๆ และแม้กระทั่งพระเยซูเอง ก็เชื่อว่าเรื่องราวในปฐมกาล 1-11 เป็นประวัติศาสตร์ที่เชื่อถือได้ บทเรียนของเราจะคอยขอร้องความเชื่อที่ว่าบทเหล่านี้คือบันทึกสิ่งที่เกิดขึ้นจริงในสมัยโบราณ ที่เป็นจริง และเชื่อถือได้

ในขณะที่เราเชื่อว่าประวัติศาสตร์ยุคแรกเริ่มนั้นเชื่อถือได้ เราก็ต้องระลึกเสมอว่าพระเจ้าคล้อยให้โมเสสคัดเลือก และจัดเรียงเนื้อหาของบทต่าง ๆ เหล่านี้ โดยออกแบบให้มีลักษณะเฉพาะ

การออกแบบ

ให้เราคิดแบบนี้ว่า ปฐมกาล 1-11 ครอบคลุมประวัติศาสตร์ทั้งหมดของโลกนี้ ตั้งแต่การทรงสร้าง ไปจนถึงสมัยของอับราฮัม ซึ่งมีชีวิตอยู่ประมาณ 2,000 ถึง 1,800 ปีก่อนค.ศ. เช่นนี้ เราทั้งหมดก็เห็นพ้องต้องกันว่า เหตุการณ์ของโลกนี้ที่โมเสสคัดก็มามากกว่า เหตุการณ์ที่ท่านรวบรวมไว้ในบทสั้น ๆ ทั้ง 11 บทนี้ ฉะนั้น เพื่อเข้าใจปฐมกาล 1-11 เราจึงต้องพิจารณาถึงลักษณะที่มีการคัดสรรเช่นนี้ รวมทั้งการจัดเรียงบทต่าง ๆ เหล่านี้ เมื่อเราศึกษาว่าโมเสสเจตนาออกแบบบันทึกประวัติศาสตร์ยุคแรกเริ่มนี้ได้อย่างไร เราก็จะสามารถตอบคำถามสำคัญยิ่งบางข้อได้ เหตุใดพระเจ้าจึงคล้อยให้โมเสสรวบรวมข้อมูลเพียงน้อยนิด? และเหตุใดพระเจ้าจึงให้โมเสสจัดเรียงข้อมูลต่าง ๆ ที่คัดสรรมา ตามแนวทางที่ท่านจัดเรียงไว้?

เพื่อให้เข้าใจว่าเหตุใดโมเสสจึงเขียนตามที่ท่านเขียน เราต้องศึกษาภูมิหลังของธรรมเนียมทางวรรณกรรมที่มีอยู่ในสมัยของท่านก่อน

ภูมิหลัง

วรรณคดีของตะวันออกใกล้ยุคโบราณสำคัญอย่างยิ่งต่อจุดประสงค์ของเรา เหตุผลประการแรกก็คือ เรื่องราวเริ่มแรกอื่น ๆ มีพร้อมมากมายสำหรับ โมเสส และประการที่สอง ก็คือ โมเสสมีปฏิสัมพันธ์จริง ๆ กับเรื่องราวเริ่มแรกเหล่านี้

ความมีพร้อม

งานวิจัยทางโบราณคดีได้แสดงให้เห็นว่า โมเสสไม่ได้เป็นคนแรกที่เขียนเรื่องต้นกำเนิดของโลก เพื่อให้เข้าใจอย่างแน่ชัดพระเจ้าคลใจโมเสส เพื่อให้เรื่องราวของท่านเป็นความจริง แต่โมเสสได้เขียนขึ้น ในสมัยที่หลายชนชาติ และหลายกลุ่มชนในตะวันออกโบราณ ต่างได้เขียนเทพนิยาย และมหากาพย์มากมายเกี่ยวกับประวัติศาสตร์ยุคดึกดำบรรพ์อยู่แล้ว

บางข้อความโบราณเหล่านี้ก็เป็นที่รู้จักกว้างขวาง หลายคนก็เคยได้ยินเรื่อง “เอนูมา เอลิช” (Enuma Elish) หรือบันทึกของชาวบาบิโลนเกี่ยวกับการสร้างโลก หรือเรื่อง “ดินเหนียวแท่งที่ 11” (Tablet Eleven) ของ “มหากาพย์กิลกาเมช” (Gilgamesh Epic) หรือ เรื่องน้ำท่วม ของชาวบาบิโลน มีการเขียนบันทึกประวัติศาสตร์เริ่มแรกหลายประเภทในอียิปต์และคานาอันเช่นกัน เอกสารเหล่านี้ และอีกมากมายจากสมัยโบราณบรรยายถึงต้นกำเนิด และประวัติศาสตร์ยุคแรกของจักรวาล

ไม่เพียงเท่านั้น เอกสารจากตะวันออกใกล้ยุคโบราณจำนวนมากเหล่านี้ แท้จริงแล้วมีพร้อมให้โมเสสใช้ตั้งแต่วัยหนุ่มของท่าน โมเสส ได้รับการศึกษาในราชสำนักของอียิปต์ และงานเขียนเรื่องราวต่าง ๆ ของท่านเอง รวมทั้งความจริงเกี่ยวกับยุคแรกเริ่ม ซึ่งได้รับการคลจจากพระเจ้า ก็บ่งบอกชัดเจนว่าท่านรู้จักวรรณคดีของโลกยุคโบราณ และธรรมเนียมวรรณกรรมอื่น ๆ ในตะวันออกใกล้ยุคโบราณเป็นอย่างดีด้วย

เมื่อได้รู้ว่าเรื่องราวเริ่มแรกอื่น ๆ มีพร้อมสำหรับงานเขียนของโมเสสเองแล้ว ถึงจุดนี้เราก็อยู่ในฐานะที่จะถามอีกคำถามหนึ่ง นั่นคือ แล้วโมเสสมีปฏิสัมพันธ์กับเทพนิยาย และมหากาพย์ต่าง ๆ ของวัฒนธรรมอื่นหรือไม่?

ปฏิสัมพันธ์

ตามที่เราจะเห็นในตลอดบทเรียนชุดนี้ โมเสสมีปฏิสัมพันธ์กับธรรมเนียมโบราณเริ่มแรกอื่น ๆ ทั้งในแง่ลบ และในแง่บวกด้วย

ในด้านหนึ่ง โมเสสเขียนประวัติศาสตร์ของท่านเกี่ยวกับยุคแรกเริ่มเพื่อต่อต้านความเท็จด้วยความจริง เราต้องระลึกเสมอว่า ชาวอิสราเอลที่โมเสสเป็นผู้นำ ได้ตกอยู่ภายใต้อิทธิพลของคนต่างศาสนาตลอด พวกเขาถูกล่อลวงให้เชื่อว่า โลกนี้เป็นผลมาจากความพยายาม และการต่อกรกันของเทพมากมาย พวกเขาปฏิเสธความเชื่อที่แท้จริงของอัครบิดรบิดาของเขา หรือไม่ก็ผสมผสานความจริงนี้ กับความเชื่อทางศาสนาของชาติอื่น ๆ ในหลายแง่มุม โมเสสเขียนบันทึกของท่านเกี่ยวกับยุคแรกเริ่ม เพื่อสอนประชากรของพระเจ้าถึงแนวทางที่สิ่งต่าง ๆ ได้เกิดขึ้นตามความเป็นจริง ท่านแสวงหาหนทางที่จะสถาปนาความจริงแห่งความเชื่อในพระยาห์เวห์ เพื่อต่อต้านความเท็จที่มากับศาสนาอื่น ๆ

ในเวลาเดียวกัน โมเสสบรรลุจุดประสงค์เชิงลบในการหักล้างตำนานเท็จ โดยการมีปฏิสัมพันธ์เชิงบวกกับธรรมเนียมวรรณกรรมในสมัยของท่าน งานเขียนของท่านมีเจตนาให้คล้ายคลึงกับงานเขียนอื่น ๆ ในตะวันออกใกล้ยุคโบราณ เพื่อให้ท่านจะสามารถสื่อสารความจริงของพระเจ้าในแนวทางที่อิสราเอลสามารถเข้าใจได้ แม้จะมีความคล้ายคลึงกันหลายประการ ระหว่างบันทึกของโมเสสและข้อความสำคัญอื่น ๆ มากมาย แต่งานสั้นคว่ำทางโบราณคดีเมื่อไม่นานมานี้ ได้ชี้ให้เห็นถึงความคล้ายคลึงกับธรรมเนียมวรรณกรรมแบบหนึ่งโดยเฉพาะอย่างไม่น่าเชื่อ

ในปี 1969 เอกสารสำคัญชิ้นหนึ่งถูกตีพิมพ์ภายใต้ชื่อ “*อะทรา-ฮาซิช: เรื่องน้ำท่วมของชาวบาบิโลน*” เราไม่สามารถมั่นใจได้ว่าที่มาของเอกสารชิ้นนี้ย้อนหลังไปไกลเพียงใด แต่เอกสารนี้ก็สำคัญสำหรับเรา เนื่องจากเป็นเอกสารที่รวบรวมเรื่องราวต่าง ๆ ซึ่งก่อนหน้านี้ เราแค่รู้จักอย่างกระจัดกระจาย มารวมเข้าไว้เป็นเรื่องเดียวกัน

มหากาพย์ *อะทรา-ฮาซิช* มีโครงสร้างสามส่วนแบบพื้นฐาน โดยเริ่มต้นที่การสร้างมนุษยชาติ จากนั้น ตามด้วยบันทึกประวัติศาสตร์ยุคแรกของมนุษย์ ซึ่งเน้นที่ความเสื่อมของโลกนี้เป็นพิเศษ อันเป็นผลมาจากชาติพันธุ์มนุษย์ และในที่สุด ความเสื่อมนี้ก็ถูกแก้ไขโดยภาวะน้ำท่วมอันนำมาซึ่งการพิพากษา และระเบียบใหม่ของโลก

การเปรียบเทียบปฐมกาลกับ “*อะทรา-ฮาซิช*” เป็นการสนับสนุนแนวคิดที่ว่า โมเสสสร้างบันทึกของท่านโดยเจตนาให้มีโครงสร้างกว้าง ๆ คู่มูล 1-11 อาจดูเหมือนข้อความที่รวบรวมขึ้นอย่างหลวม ๆ ซึ่งเปลี่ยนจากหัวข้อหนึ่ง ไปเป็นอีกหัวข้อหนึ่งโดยไม่ต่อเนื่องมากนัก แต่การสังเกตลักษณะทางวรรณกรรมที่คู่ขนานกว้าง ๆ กับ “*อะทรา-ฮาซิช*” ก็ช่วยให้เราเห็นว่า ประวัติศาสตร์ยุคโบราณแรกเริ่มของโมเสสนั้น ยึดโยงเข้าด้วยกันจนเป็นโครงเรื่องหนึ่งเดียวที่มีโครงสร้างใหญ่กำกับ

ปฐมกาล 1-11 แบ่งออกเป็นสามส่วน ส่วนแรกคือ การทรงสร้างตามอุดมคติ ใน 1:1-2:3 ส่วนที่สองคือ ความเสื่อมของโลกนี้ เพราะความบาปของมนุษย์ ในปฐมกาล 2:4-6:8 และส่วนสุดท้ายคือ น้ำท่วมโลกและระเบียบใหม่ ในปฐมกาล 6:9-11:9

ถึงตอนนี้ เราอยู่ในฐานะที่จะถามคำถามที่สาม คือ เหตุใดโมเสสจึงเขียนปฐมกาล 1-11? ท่านเจตนาสื่อสารสิ่งใดกับผู้อ่านชาวอิสราเอลของท่าน?

จุดประสงค์

ในระดับพื้นฐานมาก ๆ เรามั่นใจได้ว่าโมเสสต้องการสอนอิสราเอลถึงความจริงเกี่ยวกับอดีต ท่านต้องการให้พวกเขารู้ว่าพระเจ้าของพวกเขาได้ทำสิ่งใดในปีแรก ๆ ของประวัติศาสตร์โลก เทพนิยายของชนชาติอื่นมีเจตนาจูงใจประชาชนให้เชื่อในแง่มุมต่าง ๆ ของเทพนิยายเหล่านั้นฉันใด โมเสสก็หาทางที่จะจูงใจอิสราเอลให้เชื่อในความเป็นจริงทางประวัติศาสตร์ตามความเชื่อของพวกเขาฉันนั้น

แต่เมื่อศึกษาอย่างใกล้ชิดยิ่งขึ้น เราจะเห็นจุดประสงค์เพิ่มเติมที่อยู่เบื้องหลังประวัติศาสตร์ยุคโบราณแรกเริ่มของโมเสส กล่าวโดยเจาะจงก็คือ ท่านเขียนเพื่อสร้างอิทธิพลให้อิสราเอลทำตัวสอดคล้องกับพระประสงค์ของพระเจ้าด้วย เอาล่ะ จุดประสงค์เพิ่มเติมนี้ไม่ได้ปรากฏชัดเจนสำหรับทุกคนที่อ่านปฐมกาล 1-11 แต่เรื่องนี้ก็ชัดเจนขึ้น เมื่อเราตระหนักว่าบันทึกคึกโบราณแรกเริ่มอื่น ๆ ก็ประกอบด้วยจุดประสงค์ลักษณะเดียวกันนี้ด้วย

ก่อนที่เราจะเข้าใจจุดประสงค์ของบันทึกโบราณแรกเริ่ม เรื่องโลกยุคโบราณ เราจำเป็นต้องตระหนักว่า วัฒนธรรมตะวันออกใกล้โบราณมากมายเชื่อว่าจักรวาลถูกทำให้มีโครงสร้าง หรือรูปแบบตามปัญญาด้านจักรวาลวิทยาอันเหนือธรรมชาติ ในสภาวะคามอุดม

คดีนี้ จักรวาลก็ดำเนินไปตามปัญญา หรือระเบียบเหนือธรรมชาติดังกล่าว และแต่ละคนในสังคม ตั้งแต่จักรพรรดิไปจนถึงทาส ก็มีความรับผิดชอบที่จะประพฤติดนให้สอดคล้องกับระเบียบจากเบื้องบนนี้ ให้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้

แล้วเรื่องนี้เกี่ยวข้องกับเพนินยาและมหากาพย์โบราณแรกเริ่มในวันออกใกล้ยุคโบราณ? วัฒนธรรมต่าง ๆ ที่แวดล้อมอิสราเอลต่างก็มีบันทึกโบราณแรกเริ่มที่กล่าวถึงเหตุการณ์มากมายที่เกิดขึ้นใกล้เคียงกับจุดเริ่มต้นของเวลา จุดประสงค์ของบันทึกเหล่านี้ก็เพื่ออธิบายโครงสร้างต่าง ๆ ซึ่งบรรดาเทพได้ตั้งขึ้นไว้ในโลกนี้ในสมัยโบราณ ธรรมเนียมของพวกเขาก็เกี่ยวกับยุคแรกเริ่มไม่ได้เกี่ยวข้องกับเพียงแต่ประวัติศาสตร์โลกยุคแรกเท่านั้น พวกเขาเขียนบันทึกโบราณของตนขึ้นเพื่อยืนยันความชอบธรรมของแบบแผนทางศาสนาและสังคมของพวกเขา ในเวลานั้นด้วย ผู้เขียนข้อความเหล่านี้ ซึ่งมักเป็นปุโรหิต ซึ่งให้เห็นถึงแนวทางที่เทพต่าง ๆ ได้จัดการโลกนี้ตั้งแต่แรก เพื่อชี้ให้เห็นว่าสิ่งต่าง ๆ ควรเป็นอย่างไรมุมมองของพวกเขาเอง บางครั้งพวกเขามุ่งอย่างเจาะจงไปที่ประเด็นทางศาสนา เช่นวิหารปุโรหิต และพิธีกรรม วิหารใดเป็นที่โปรดปรานของบรรดาเทพ และตระกูลของปุโรหิตคนใดต้องทำหน้าที่ปรนนิบัติ? ในโอกาสอื่น ๆ พวกเขาใส่ใจกับโครงสร้างทางสังคมที่กว้างขึ้น เช่นอำนาจทางการเมืองและกฎหมาย ใครจะเป็นกษัตริย์? เหตุใดบางคนจึงเป็นทาส? เพนินยาของพวกเขาก็เรียกร้องให้ประชาชนประพฤติอย่างสอดคล้องกับโครงการการสร้างของบรรดาเทพ อันเป็นโครงสร้างที่เทพเหล่านั้นวางไว้สำหรับจักรวาล

ตามที่เราจะเห็นในบทเรียนเหล่านี้ โมเสสเขียนปฐมกาล 1-11 ด้วยเหตุผลคล้ายคลึงกัน ในด้านหนึ่ง โมเสสเขียนประวัติศาสตร์ยุคแรกเริ่มของตน โดยเน้นอย่างชัดเจนไปที่แนวทางที่พระยาห์เวห์ได้สร้างและวางระเบียบโลกนี้ในยุคโบราณ นับจากการทรงสร้างจนถึงหอบาเบล โมเสสบอกชาวอิสราเอลว่าสิ่งต่าง ๆ เกิดขึ้นอย่างไรเมื่อนานมาแล้ว แต่ท่านมิได้ทำเช่นนี้เพียงเพราะความสนใจทางประวัติศาสตร์เท่านั้น เมื่อโมเสสนำชาวอิสราเอลจากอียิปต์ไปยังแผ่นดินพระสัญญา ท่านเผชิญกับคนต่อต้านมากมายที่เชื่อว่าท่านได้นำลูกหลานอิสราเอลไปผิดทาง และเพื่อตอบสนองการต่อต้านเช่นนี้ ประวัติศาสตร์โบราณยุคแรกเริ่มก็แสดงให้เห็นว่านโยบายและเป้าหมายต่าง ๆ ของโมเสสเพื่ออิสราเอลนั้น เป็นจริงตามการออกแบบของพระเจ้าสำหรับจักรวาล ดังนั้น การต่อต้านแบบแผนของโมเสสก็เท่ากับการต่อต้านราชโองการของพระเจ้าด้วย

ในบันทึกเรื่องการทรงสร้างตามอุดมคติในปฐมกาล 1:1-2:3 โมเสสแสดงให้เห็นว่า แท้จริงแล้ว อิสราเอลกำลังมุ่งหน้าไปสู่อุดมคติของพระเจ้าโดยการเดินทางไปสู่คานาอัน ในบันทึกเรื่องความเสื่อมของโลกนี้ใน 2:4-6:8 โมเสสกล่าวว่า อียิปต์คือสถานที่แห่งความเสื่อมและความยากลำบาก ซึ่งเป็นผลจากการสาปแช่งของพระเจ้าเพราะความบาป ที่ร้ายที่สุด ในบันทึกของท่านเกี่ยวกับน้ำท่วมและระเบียบใหม่ก็ตามมา ในปฐมกาล 6:9-11:9 โมเสสแสดงให้เห็นว่าท่านกำลังนำพวกเขาไปสู่ระเบียบใหม่อันเปี่ยมด้วยพระพร เช่นเดียวกับที่โนอาห์ผู้มาก่อนหน้าท่าน ได้นำระเบียบใหม่และพระพรมากมาย ความจริงยุคโบราณแรกเริ่มแรกเหล่านี้คือข้อความชอบธรรมนิมิตของโมเสสสำหรับอนาคตของอิสราเอลอย่างเต็มที่ หากท่านจงใจอิสราเอลให้เชื่อในความจริงนี้ได้ ชาวอิสราเอลที่สัตย์ซื่อก็จะหันหลังให้กับอียิปต์และรับแผ่นดินคานาอันเป็นมรดกจากพระเจ้า

เราได้แนะนำแนวทางกว้าง ๆ ให้รู้จักประวัติศาสตร์โบราณยุคแรกเริ่มในบทที่ 1-11 แล้ว บัดนี้ เราอยู่ในฐานะที่จะศึกษารายละเอียดของส่วนแรกของปฐมกาล ได้แก่ โลกในอุดมคติของพระเจ้าตามที่บรรยายในปฐมกาล 1:1-2:3

โครงสร้างทางวรรณกรรม

เมื่อผู้ที่ยึดมั่นในสิทธิอำนาจของพระคัมภีร์ นี้มาถึงปฐมบทของพระคัมภีร์ พวกเขานึกถึงข้อถกเถียงต่าง ๆ ที่อยู่รอบการตีความพระคัมภีร์ส่วนนั้น พระเจ้าสร้างโลกในวันธรรมดาจริงหรือ? คำว่า “วัน” ในปฐมกาล 1 คือยุค หรือสมัยอันยาวนานหรือไม่? หรือจริง ๆ แล้ว ปฐมกาล 1 ก็คือบทกวีฉลองกิจกรรมสร้างสรรค์ของพระเจ้า หากเนื้อหาเชิงประวัติศาสตร์ไม่? แนวคิดทั้งสี่นี้ยอมรับ

ได้ในแวดวงผู้ที่ซัดมันในพระคัมภีร์ ถึงแม้ข้าพเจ้ามีมุมมองว่าปฐมกาล 1 สอนว่าพระเจ้าได้สร้างโลกที่เรารู้จักในปัจจุบันนี้ในวันปกคิ์ตาม แต่ไม่ใช่คริสเตียนทุกคนที่เชื่อในพระคัมภีร์จะยึดตามมุมมองนี้

เมื่อเราเริ่มศึกษาบทเรียนของเรา จากบทแรก ๆ ของปฐมกาล ความสนใจของเราไม่ได้อยู่ที่ประเด็นทางประวัติศาสตร์เหล่านี้มากนัก แต่เราให้ความสนใจกับคำถามเชิงวรรณกรรมมากกว่า เราให้ความสนใจเป็นพิเศษในประเด็นที่ว่า โมเสสเขียนบทนี้อย่างไร และด้วยเหตุใด โครงสร้างทางวรรณกรรมแบบใดได้ปรากฏอยู่ในข้อความนี้? และโครงสร้างเหล่านี้ช่วยให้เราเข้าใจจุดประสงค์ของโมเสสได้อย่างไร?

เราควรเริ่มต้นด้วยการสังเกตว่าข้อความนี้ประกอบด้วยสามชั้นตอนหลัก ได้แก่ บทเริ่มต้น ส่วนกลาง และตอนจบ

เรื่องราวการทรงสร้างที่โมเสสบันทึกเริ่มต้นที่ 1:1-2 เราอาจสรุปเนื้อหาของข้อพระคัมภีร์เหล่านี้ว่า เป็นการบรรยายถึง “โลกที่มีดีและยุ่งเหยิง” บทที่ 1:3-31 ประกอบขึ้นเป็นส่วนกลางของเนื้อหาที่ประกอบด้วยสิ่งที่เรียกว่า “หกวันแห่งการทรงสร้าง” หรือที่เราจะเรียกว่า “หกวันแห่งการวางระเบียบ” ของสิ่งทรงสร้าง และท้ายที่สุด 2:1-3 คือวันสะบาโต หรือที่เราจะเรียกว่า “โลกในอุดมคติ”

เราจะศึกษาทั้งสามส่วนของ โครงสร้างนี้ในบทเรียนนี้ โดยเริ่มต้นจาก “โลกที่มีดี และยุ่งเหยิง” ชั้นที่สอง เราจะตรวจสอบส่วนสุดท้าย ซึ่งบรรยายถึงโลกในอุดมคติ และท้ายที่สุด เราจะสำรวจ “หกวันแห่งการวางระเบียบ” ให้เราเริ่มต้นที่ “โลกที่มีดี และยุ่งเหยิง” ใน 1:1-2

โลกที่มีดี และยุ่งเหยิง

เมื่อเราดูส่วนแรกของปฐมกาล 1 เราเห็นความตึงเครียดใหญ่หลวงที่สำคัญ ระหว่างความยุ่งเหยิงที่ปกคลุมโลกนี้ และพระวิญญานของพระเจ้า

ข้อความใน 1:1-2 เตรียมเข้าสู่เนื้อหาด้วยการกำหนดหัวข้อในข้อ 1 และการบรรยายสภาพแรกเริ่มของโลกนี้ในข้อ 2 ให้เราฟังถ้อยคำของโมเสสใน 1:2:

ขณะนั้นโลกยังไม่มีรูปทรง และว่างเปล่า ความมืดปกคลุมอยู่เหนือพื้นผิวของห้วงน้ำ

พระวิญญานของพระเจ้าทรงเคลื่อนไปหอยู่เหนือน้ำนั้น

(ปฐมกาล 1:2)

ข้อนี้เปิดเผยให้เห็นถึงความตึงเครียดใหญ่หลวงที่ปรากฏต่อเนื่องตลอดบทนี้ ในด้านหนึ่งของความตึงเครียดนี้ โลกนั้น “ปราศจากรูปร่าง และว่างเปล่าอยู่” หรือในภาษาฮีบรู กล่าวว่า “โทฮู วาโบฮู” (“*tōhū wābōhū*” (אֲדָמָה וָיָם)) ส่วนภาษาฮีบรูนี้ไม่ได้ปรากฏในพระคัมภีร์ มากครั้งพอที่จะทำให้เรารู้ว่าได้ว่า จริง ๆ แล้ว คำนี้หมายความว่าอะไร แต่นักวิชาการมากมายเชื่อว่า ความหมายคือโลกนี้ไม่สามารถอยู่อาศัยได้ เป็นอันตรายต่อชีวิตมนุษย์ เช่นเดียวกับทะเลทราย หรือถิ่นทุรกันดารที่ไม่เอื้ออำนวยต่อชีวิตมนุษย์ ฉะนั้นในตอนต้นของข้อความนี้ เราจึงเห็นว่าบางสิ่งที่มีมืดมิด ลึกลับ ยุ่งเหยิง ลึกลับ และไม่อำนวยต่อการอยู่อาศัยของมนุษยชาติ ซึ่งปกคลุมอยู่เหนือทั้งโลกนี้

องค์ประกอบที่สองของความตึงเครียดใหญ่หลวงก็ปรากฏใน 1:2 ด้วย โมเสสบันทึกว่า “พระวิญญาณของพระเจ้าทรงเคลื่อนไหวอยู่เหนือผิวน้ำนั้น” ส่วนวนภาษาฮีบรูที่ใช้ในข้อนี้คือ “เมราเชเฟท” (“merachefet” (מְרַחֵף)) ซึ่งแปลว่า “บินอยู่เหนือ” หรือ “วนเวียนอยู่เหนือ”

เราจึงเห็นภาพสุดอัศจรรย์ตั้งแต่ตอนต้นของข้อความนี้ ในด้านหนึ่ง เราเห็นความขุ่นเหิงของโลก และอีกด้านหนึ่งเราเห็นพระวิญญาณของพระเจ้าวนเวียนอยู่เหนือความขุ่นเหิงนี้ ในความเป็นจริง พระเจ้าพร้อมที่จะลงมือทำอะไรสักอย่าง เพื่อแก้ไขความขุ่นเหิงที่ปกคลุมอยู่เหนือโลกนี้ ความตึงเครียดใหญ่หลวงในตอนแรกนี้ก่อให้เกิดคำถามมากมาย เช่น พระวิญญาณของพระเจ้าจะทำอะไร และอะไรจะเกิดขึ้นกับความขุ่นเหิงนี้?

เมื่อเราพิจารณาความตึงเครียดใหญ่หลวงในตอนแรก ซึ่งอยู่ในข้อแรก ๆ นี้ เราก็อยู่ในฐานะที่จะมองไปที่การแก้ไขภาวะตึงเครียดดังกล่าวในตอนสุดท้ายของบันทึกของโมเสสในเรื่องการทรงสร้าง นั่นคือ โลกในอุดมคติในปฐมกาล 2:1-3

โลกในอุดมคติ

ส่วนนี้มีโครงสร้างเรียบง่าย โดยเริ่มต้นที่ 2:1 ด้วยประโยคสรุปความว่า พระเจ้าได้กระทำการทรงสร้างแล้วเสร็จสมบูรณ์ และสรุปใน 2:2-3 ด้วยการที่พระเจ้าทรงพักผ่อน เราอ่านพบข้อความเหล่านี้ใน ปฐมกาล 2:2-3:

เมื่อถึงวันที่เจ็ด พระเจ้าก็ทรงเสร็จสิ้นจากพระราชกิจที่ทรงกระทำ
ดังนั้นในวันที่เจ็ดพระองค์ทรงหยุดพักจากพระราชกิจทั้งปวงของพระองค์ และพระเจ้าทรงอวยพรวันที่เจ็ด
และทรงตั้งขึ้นเป็นวันบริสุทธิ์ศักดิ์สิทธิ์ (ปฐมกาล 2:2-3)

เมื่อโมเสสบรรยายว่าพระเจ้าได้ทรงพักผ่อนในวันสะบาโต โดยประทานพระพรเป็นพิเศษแก่วันนั้น และกำหนดให้เป็นวันบริสุทธิ์ โมเสสประกาศว่าความตึงเครียดระหว่างความขุ่นเหิงและพระวิญญาณของพระเจ้าที่ทรงเคลื่อนไหวอยู่นั้นได้ถูกแก้ไขแล้ว พระเจ้ากำราบความมืด ปกครองเหนือความลึกที่ขุ่นเหิง และปัดเป่าดินใน โลกที่เป็นระเบียบตามอุดมคติของพระองค์ เรื่องราวการทรงสร้างจบลงด้วยภาพแห่งสันติสุขที่น่าปิติยินดีของจักรวาลอันกลมกลืนกันอย่างสมบูรณ์แบบ

บัดนี้ เราได้เห็นว่ามีบันทึกของโมเสสเกี่ยวกับการทรงสร้างเริ่มต้นและจบลงอย่างไร ต่อไป เราควรจะศึกษาส่วนกลางของข้อความนี้ ซึ่งบรรยายว่าความตึงเครียดระหว่าง โลกที่ขุ่นเหิง และพระวิญญาณของพระเจ้าที่เคลื่อนไหวอยู่นั้นได้รับการแก้ไขอย่างไร

หกวันแห่งการวางระเบียบ

ข้อความตอนนี้สอนเราว่าพระเจ้าควบคุมความขุ่นเหิงโดยบัญชาโลกนี้ให้เป็นไปตามแผนการอันอัศจรรย์หกวัน ตามที่บรรยายใน 1:3-31 จุดเน้นศูนย์กลางของเนื้อหาตอนนี้ชัดเจนขึ้นมา เมื่อเราเห็นว่าโมเสสแนะนำพระราชกิจของพระเจ้าซ้ำแล้วซ้ำอีกด้วยวลี “และพระเจ้าตรัสว่า” เหตุผลก็คือ พระเจ้าเป็นบุคคลหลักในเนื้อหาตอนนี้ และพระวาทีอันทรงฤทธานุภาพของพระองค์ก็คือจุดเน้นของข้อเหล่านี้

แต่พระวาทะของพระเจ้าก็น่าระเบียบล้าเลิศมาสู่โลกนี้แล้ว ความแตกต่างจากเทพตามเทพนิยายของวัฒนธรรมอื่น ๆ มากมายก็คือ พระเจ้าของอิสราเอลไม่ได้เผชิญกับความยากลำบาก และการต่อสู้เลย เมื่อพระองค์ได้ทำการทรงสร้าง พระองค์เพียงคริสต์ และโลกนี้ก็อยู่ในระเบียบอันเหมาะสม เหมือนไปก่อนนั้น คำตรัสของพระเจ้าสำแดงพระปัญญาอันทรงฤทธานุภาพของพระองค์ พระเจ้าวางโลกนี้ไว้ในระเบียบที่ดูแลดีที่สุดในคำสำหรับพระองค์

นักตีความมากมายยอมรับว่า วันแห่งการทรงสร้างอย่างมีระเบียบแบบแผนของพระเจ้า แบ่งได้เป็นสองกลุ่ม กลุ่มละสามวัน คือวันที่ 1-3 และวันที่ 4-6 ความสัมพันธ์ระหว่างสองกลุ่มวันดังกล่าวมีการบรรยายไว้หลายแนวทาง และมีความเชื่อมโยงต่อกันมากมาย

วิธีหนึ่งที่จะช่วยให้เราเข้าใจกับแบบแผนเหล่านี้ ก็คือ การใช้ประโยชน์จากคำบรรยายโลกนี้ในปฐมกาล 1:2 คุณคงจำได้ว่า โมเสสกล่าวไว้ว่า โลกนี้ “ปราศจากรูปร่าง และว่างเปล่าอยู่” (“*ōhā wābōhā*” (אֶרֶץ וָרֵקָה)) คำสองคำนี้ เราอาจใช้เพื่ออธิบายนัยยะสำคัญระหว่างวันต่าง ๆ สองกลุ่ม ที่มีกลุ่มละสามวัน

ในด้านหนึ่ง ในช่วงสามวันแรก พระเจ้าจัดการกับการที่โลกนี้ “ปราศจากรูปร่าง” กล่าวคือ พระองค์นำรูปร่างมาสู่สิ่งทรงสร้างของพระองค์ โดยแยกพื้นที่ส่วนหนึ่งออกจากอีกส่วนหนึ่ง และก่อร่างสร้างดินแดนและอาณาจักรภายในสิ่งทรงสร้างของพระองค์ ในอีกด้านหนึ่ง ช่วงสามวันสุดท้าย พระเจ้าจัดการกับโลกอันยุ่งเหยิง ที่ “ว่างเปล่า” หรือ “ปราศจากสิ่งใด ๆ” จุดประสงค์ของพระเจ้าก็คือ การเติมเต็มอาณาจักรหลากหลายเหล่านั้นด้วยสิ่งที่มีชีวิต ให้อยู่อาศัยในที่ ๆ พระองค์ได้ทรงสร้างนั้น

ให้เราคิดถึงสามวันแรก ในวันที่หนึ่ง พระเจ้าแยกอาณาจักรแห่งวันออกจากคืน ก่อนจะมีดวงอาทิตย์ด้วยซ้ำ พระเจ้าทำให้มีแสงสว่างส่องเข้าไปในโลกที่มีมืดและยุ่งเหยิงแล้ว

ในวันที่สอง พระเจ้าแยกน้ำเบื้องล่างออกจากน้ำเบื้องบน โดยการสร้างโดม หรือท้องฟ้าเหนือโลกนี้ พระราชกิจของพระเจ้าทำให้เกิดสิ่งที่เราเรียกในปัจจุบันว่า บรรยากาศของโลก นั่นคือ การแยกน้ำบนโลกนี้ออกจากความชื้นที่อยู่ในท้องฟ้าเบื้องบน

ในวันที่สาม พระเจ้าทรงแยกแผ่นดินแห้งออกจากทะเล มหาสมุทรถูกรวบรวมไว้ตามพื้นที่ต่าง ๆ ของโลก และพื้นแผ่นดินก็ปรากฏ พืชผักทั้งหลายเริ่มเติบโตบนพื้นดินแห้ง ดังนั้นในสามวันแรก พระเจ้าได้ก่อร่างสร้างโลกจากสภาพที่ไร้รูปร่าง พระองค์ทรงตั้งอาณาจักรแห่งแสงสว่างและความมืด ท้องฟ้าที่แยกน้ำเบื้องบนออกจากน้ำเบื้องล่าง และพื้นแผ่นดินแห้งบนโลกนี้

ตามบันทึกของโมเสส เมื่อพระเจ้าได้จัดการกับภาวะไร้รูปร่างของโลกนี้ด้วยการสร้างอาณาจักรต่าง ๆ ในช่วงสามวันแรกแล้ว จากนั้นพระองค์ก็จัดการกับความว่างเปล่าของโลกนี้ในสามวันสุดท้าย โดยการจัดวางให้ผู้อยู่อาศัยในอาณาจักรต่าง ๆ เหล่านี้

ในวันที่สี่ พระเจ้าทรงวางดวงอาทิตย์ ดวงจันทร์ และดวงดาวในฟ้าสวรรค์ เพื่อให้มีผู้อยู่เต็มอาณาจักรของแสงสว่างและความมืด ซึ่งพระองค์ได้สร้างไว้ในวันแรก ดวงดาวเหล่านี้ถูกวางไว้ในท้องฟ้าเพื่อกำกับวันและคืน และเพื่อแยกวันและคืนออกจากกัน

ในวันที่ห้า พระเจ้าทรงวางนกไว้ในอากาศ และสัตว์ทะเลในมหาสมุทร สิ่งมีชีวิตเหล่านี้ทำให้อาณาจักรน้ำเบื้องบน และเบื้องล่าง ซึ่งพระเจ้าได้สร้างในวันที่สองเต็มด้วยผู้อยู่อาศัย

ท้ายที่สุด ในวันที่หก พระเจ้าได้วางสัตว์บก และมนุษย์บนพื้นดินแห้ง มนุษย์และสัตว์เหล่านี้ทำให้อาณาจักรแห่งพื้นดินแห้ง ซึ่งพระเจ้าได้ทำให้โผล่ขึ้นจากทะเลในวันที่สามนั้นเต็มไปด้วยผู้อยู่อาศัย

โมเสสได้รวบรวมการทรงสร้าง และบรรดาผู้อาศัยทั้งสี่ดังกล่าวนี้ กล่าวสั้น ๆ ก็คือ พระเจ้าใช้เวลาหกวันในการนำระเบียบอันล้ำเลิศมาสู่โลกที่มีคณและยุ่งเหยิง พระราชกิจของพระองค์ที่ยิ่งนัก จนพระองค์ตรัสดังนี้ถึงหกครั้ง:

“และพระเจ้าทรงเห็นว่าดี” (ปฐมกาล 1:4, 10, 12, 18, 21, 25)

และหลังจากพระองค์สร้างมนุษย์ให้อาศัยอยู่บนพื้นดินแห่ง พระองค์ก็ตรัสว่า:

“ทรงเห็นว่าดียิ่งนัก” (ปฐมกาล 1:31)

โมเสสกล่าวชัดเจนว่าพระเจ้าพอพระทัยยิ่งนักกับสิ่งที่พระองค์ได้กระทำ

เราจึงเห็นได้ว่า ปฐมกาล 1:1-2:3 มีโครงสร้างอันซับซ้อน และมีเจตนาที่ชัดเจนอย่างมาก ข้อความดังกล่าวเริ่มต้นด้วย โลกนี้ที่มีสภาพยุ่งเหยิง และพระเจ้ากำลังจะเคลื่อนไหวเหนือโลกนี้ ในหกวัน พระเจ้าตรัส เพื่อบัญชาให้เกิดระเบียบในโลกที่ยุ่งเหยิงนี้ ผลก็คือในวันที่เจ็ด พระเจ้าปิดอินทิในระเบียบอันล้ำเลิศที่พระองค์ได้นำมาสู่โลกนี้ และพระองค์ทรงพักผ่อนในวันสะบาโต

เราได้เห็น โครงสร้างใหญ่ทางวรรณกรรมของปฐมกาล 1:1-2:3 แล้ว บัดนี้ เรากำลังอยู่ในฐานะที่จะดูว่าความหมายดั้งเดิมของพระคัมภีร์ตอนนี้ถูกสื่อออกมาอย่างไร

ความหมายดั้งเดิม

เราได้เห็นแล้วว่า ในภาพใหญ่ ประวัติศาสตร์โบราณยุคแรกเริ่มของโมเสส มีเจตนาขึ้นต้นเหตุผลที่ชาวอิสราเอลต้องอพยพ และยึดครองแผ่นดิน โดยแสดงให้เห็นว่าสองสิ่งนี้สอดคล้องอย่างไรกับระเบียบที่พระเจ้าได้สถาปนาไว้ในประวัติศาสตร์ยุคแรกของโลก แต่จุดประสงค์ทั่วไปนี้สำคัญอย่างไร โดยเฉพาะใน 1:1-2:3? โมเสสเชื่อมโยงพันธกิจของท่านเพื่ออิสราเอลเข้ากับเรื่องราวการทรงสร้างอย่างไร?

เราจะสำรวจว่า โมเสสทำตามจุดประสงค์นี้อย่างไร โดยพิจารณาอีกครั้งหนึ่งที่สามส่วนหลักของปฐมกาล 1:1-2:3 หนึ่ง เราจะดู “โลกที่มีคณและยุ่งเหยิง” จากนั้น เราจะข้ามไปดูส่วนสุดท้าย ซึ่งกล่าวถึง “โลกในอุดมคติ” อันมีระเบียบสมบูรณ์ สุดท้าย เราจะย้อนกลับไปที่ส่วนกลางของข้อความ ซึ่งพระเจ้าได้วางระเบียบให้โลกนี้ ให้เราเริ่มที่ 1:1-2 เกี่ยวกับโลกที่มีคณและยุ่งเหยิง

โลกที่มีคณและยุ่งเหยิง

เพื่อจุดประสงค์ของเรา ลักษณะสำคัญที่สุดของสองข้อแรกในปฐมกาล ก็คือ ความดิ่งเครียดใหญ่หลวงที่นำเสนอในข้อ 2 ลักษณะที่โมเสสบรรยายความดิ่งเครียดใหญ่หลวงระหว่างโลกที่มีคณและยุ่งเหยิง กับพระวิญญาณบริสุทธิ์ ทำให้เราเห็นชัดเจนว่า โมเสสไม่ได้กำลังเขียนเกี่ยวกับการทรงสร้างเท่านั้น แต่กำลังเขียนเกี่ยวกับการอพยพของอิสราเอลด้วย

ในด้านหนึ่ง คุณคงจำได้ว่าในปฐมกาล 1:2 โมเสสบรรยายว่าโลกนี้ “ปราศจากรูปร่าง” (หรือ “โทฮู”) ในอีกด้านหนึ่ง ท่านบรรยายพระวิญญาณของพระเจ้าว่า “วนเวียนอยู่เหนือ” (หรือ “เมราเมเฟท”) ในภาษาฮีบรู)

ความสำคัญของฉากนี้ชัดเจนขึ้น เมื่อเราดูที่ข้อความซึ่งโมเสสอ้างอิงถึงภาพอันน่าทึ่งนี้จากปฐมกาล ในเฉลยธรรมบัญญัติ 32:10-12 โมเสสใช้คำศัพท์ที่อยู่ในปฐมกาล 1:2 เพื่อให้คนใส่ใจเป็นพิเศษถึงความเชื่อมโยงระหว่างการอพยพของอิสราเอลและบันทึกเรื่องการทรงสร้าง ให้เราฟังสิ่งที่โมเสสกล่าวในพระวจนะสามข้อนี้:

พระองค์ทรงพบเขาในถิ่นกันดารอันริ้วร้าง
และเต็มไปด้วยเสียง โหยหวน
พระองค์ทรงปกป้อง และดูแลเขา
พระองค์ทรงพิทักษ์เขาดั่งแก้วพระเนตรของพระองค์
เหมือนนกอินทรีทะลุรังของมัน
และบินร่อนอยู่เหนือลูกอ่อน
กางปีกออกรองรับ
ประคับประคองพาลูกบินไป
องค์พระผู้เป็นเจ้าผู้เดียวทรงนำเขาไป
ไม่มีพระคางค้ำวอยู่คู่กับเขา
(เฉลยธรรมบัญญัติ 32:10-12)

พระวจนะตอนนี้สำคัญมาก เนื่องจากเป็นเพียงตอนเดียวในงานเขียนทั้งหมดของท่าน นอกเหนือจากในปฐมกาล ที่โมเสสใช้คำศัพท์ว่า “ปราศจากรูปร่าง” และ “วนเวียนอยู่เหนือ”

ในข้อ 10 วลี “ถิ่นทุรกันดารเปลี่ยวเปล่า” ถูกแปลมาจากคำว่า “โทสุ” ในภาษาฮีบรู ซึ่งแปลว่า “ปราศจากรูปร่าง” ในปฐมกาล 1:2 จากนั้น ในข้อ 11 คำว่า “กระพือปีกอยู่เหนือ” ก็คือคำว่า “เมรามาเฟเท” ซึ่งถูกใช้ในปฐมกาล 1:2 เมื่อพระวิญญาณของพระเจ้า “เคลื่อนไหวอยู่เหนือ” คิวน้ำนั้น

โมเสสใช้สองคำนี้ด้วยกันในเฉลยธรรมบัญญัติ 32 เพื่อแสดงความเชื่อมโยงอย่างแนบแน่นกับปฐมกาล 1 แต่การใช้สองคำนี้สื่อถึงความเชื่อมโยงดังกล่าวอย่างไร? คำว่า “ถิ่นทุรกันดารเปลี่ยวเปล่า” และ “กระพือปีกอยู่เหนือ” หมายความว่าอย่างไรในเฉลยธรรมบัญญัติ 32?

เบื้องต้น โมเสสใช้คำศัพท์ “ถิ่นทุรกันดารเปลี่ยวเปล่า” เพื่อบรรยายสภาพอียิปต์ ใน 32:10 เราอ่านพบดังนี้:

พระองค์ทรงพบเขาในถิ่นกันดารอันริ้วร้างและเต็มไปด้วยเสียง โหยหวน (เฉลยธรรมบัญญัติ 32:10)

ในจุดที่สอง โมเสสใช้คำว่า “กระพือปีกอยู่เหนือ” สำหรับการที่พระเจ้าสถิตอยู่กับอิสราเอล ซึ่งน่าจะหมายถึงเสาเมฆและเสาไฟ เมื่อพระองค์นำชนชาตินั้นไปสู่แผ่นดินพระสัญญา ใน 32:10-11 เราอ่านพบดังนี้:

พระองค์ทรงพิทักษ์เขาดั่งแก้วพระเนตรของพระองค์ เหมือนนกอินทรีทะลุรังของมัน
และบินร่อนอยู่เหนือลูกอ่อน (เฉลยธรรมบัญญัติ 32:10-11)

ในหลาย ๆ ด้าน เราอาจจะถือว่าเฉลยธรรมบัญญัติ 32 คืออรรถาธิบายของโมเสส เกี่ยวกับข้อความของท่านเองในปฐมกาล 1:2 ซึ่งช่วยให้เราเข้าใจถึงเจตนาของท่านเมื่อท่านเขียนบทแรกของปฐมกาลได้ลึก

เฉลยธรรมบัญญัติ 32 ช่วยให้เราเข้าใจว่าโมเสสเห็นสถานการณ์กึ่งยาวนานระหว่างการทรงสร้าง และการปลดปล่อยอิสราเอลจากอียิปต์ โมเสสเขียนว่า ทั้งการทรงสร้าง และการปลดปล่อยอิสราเอลจากอียิปต์เกี่ยวข้องกับโลกที่ยุงเหยิง และไม่อำนวยความสะดวกอยู่อาศัย ท่านยังเขียนว่า พระเจ้าได้เข้าไปสู่โลกดั้งเดิมที่ยุงเหยิงด้วยการ “เคลื่อนไหวยูเอหนีอ” เหมือนกับที่พระองค์เคลื่อนไหวยูเอหนีออิสราเอลเมื่อพระองค์ปลดปล่อยพวกเขาจากอียิปต์

จากความกึ่งยาวนานระหว่างการทรงสร้างและการอพยพนี้ เราเห็นได้ว่า โมเสสเขียนเกี่ยวกับโลกที่มีดและยุงเหยิง ไม่เพียงเพื่อบอกอิสราเอลเกี่ยวกับการทรงสร้างเท่านั้น แต่ท่านยังได้นำเสนอราชกิจของพระเจ้าในการทรงสร้าง ในฐานะที่เป็นต้นแบบ แบบแผน หรือกระบวนการที่ศน์ ซึ่งอธิบายว่าพระเจ้ากำลังทำสิ่งใดอยู่สำหรับชนชาติอิสราเอลในช่วงเวลาของท่าน เมื่อ โมเสสเขียนเกี่ยวกับราชกิจแรกเริ่มของพระเจ้าในการทรงสร้าง ท่านทำเพื่อแสดงให้ผู้อ่านของท่านเห็นว่า พวกเขาไม่ได้ทำผิดพลาดไปในการติดตามพระองค์ออกจากอียิปต์ ตรงกันข้าม บันทึกเรื่องการทรงสร้าง ได้พิสูจน์ว่าการที่พวกเขาถูกปลดปล่อยจากอียิปต์นั้น เป็นราชกิจอันทรงฤทธานุภาพของพระเจ้าอย่างไร พระเจ้ากำลังวางระเบียบโลกใหม่ โดยปลดปล่อยอิสราเอลจากความยุงเหยิงในอียิปต์ เช่นเดียวกับที่พระองค์กระทำเมื่อทรงสร้างโลก บัดนี้ พระเจ้าเคลื่อนไหวยูเอหนีออิสราเอล เช่นเดียวกับที่พระองค์เคลื่อนไหวยูเอหนีอสิ่งทรงสร้างในตอนเริ่มต้น ซึ่งไม่ใช่ความผิดพลาด แต่การอพยพออกจากอียิปต์คือ ราชกิจของพระเจ้า โดยนาระเบียบตามพระประสงค์กลับมาสู่โลกนี้ กล่าวอีกนัยหนึ่ง การปลดปล่อยอิสราเอลจากอียิปต์ ก็คือการทรงสร้างใหม่นั้นเอง

เมื่อเราพิจารณาความกึ่งยาวนานระหว่างตอนต้นของปฐมกาลบทที่ 1 และประสบการณ์การอพยพออกจากอียิปต์ของอิสราเอล เราก็สามารถเห็นว่า มุมมองนี้ได้รับการยืนยัน เมื่อเราพิจารณาคำสุดท้าย นั่นคือ โลกที่มีระเบียบตามอุดมคติใน 2:1-3

โลกในอุดมคติ

คุณคงจำได้ว่า เรื่องราวการทรงสร้างจบลงด้วยการที่พระเจ้าทรงพักผ่อน คำภาษาฮีบรูสำหรับ “การพักผ่อน” ในปฐมกาล 2:2-3 คือ “ฉับบัท” (“shabbat” (שַׁבָּת)) หรือที่เราเรียกว่า “สะบาโต” และคำศัพท์นี้เชื่อมโยงเรื่องราวการทรงสร้างเข้ากับการอพยพของอิสราเอลในอีกแนวทางหนึ่ง

โมเสสและชาวอิสราเอลใช้คำว่า “ฉับบัท” เพื่อหมายถึงการกระทำตามบัญญัติของโมเสสในเรื่องสะบาโต อันเป็นวันที่พวกเขาชื่นชมยินดี แท้จริงแล้ว ในบัญญัติ 10 ประการ ในอพยพ 20 โมเสสอธิบายว่าอิสราเอลจะต้องถือรักษาสะบาโต เพราะว่าเป็นสิ่งที่พระเจ้าได้กระทำในปฐมกาล 2

“จงระลึกถึงวันสะบาโต โดยการทำให้วันนั้นบริสุทธิ์... เพราะในหกวัน องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงสร้างฟ้า และโลกทะเล และสรรพสิ่งในนั้น แต่ทรงหยุดพักในวันที่เจ็ด” (อพยพ 20:8-11).

เมื่ออิสราเอลได้ยินในปฐมกาลว่าพระเจ้าทรงพักผ่อนในวันที่เจ็ด ก็ช่วยไม่ได้ ที่พวกเขาจะเชื่อมโยงบันทึกในปฐมกาลนี้ เข้ากับการถือรักษาสะบาโตของพวกเขาเอง และเข้ากับบัญญัติ 10 ประการ

แม้ว่าอิสราเอลได้ถือรักษาสะบาโตในระดับหนึ่งขณะอยู่ในถิ่นทุรกันดาร แต่สิ่งสำคัญที่เราต้องตระหนักก็คือ การนมัสการอย่างเต็มรูปแบบในวันสะบาโตเกิดขึ้นได้ในแผ่นดินพระสัญญาเท่านั้น ชาวอิสราเอลต้องถือรักษาวันสะบาโตทุกสัปดาห์ ตามที่เรพบในอพยพ 20:8-11 แต่พวกเขาก็ต้องถือรักษาวินัยบัญญัติอื่น ๆ หรือสะบาโตในโอกาสอื่น ๆ ด้วย เช่น เราได้เรียนรู้จากเลวีนิติ 25 ว่า พวกเขาต้องถือรักษาทุกปีที่ 7 ในฐานะปีสะบาโต โดยต้องเว้นการเพาะปลูกในพื้นที่ดิน อิสราเอลยังต้องถือรักษาปีแห่งการเฉลิมฉลองทุกปีที่ 50 โดยใน

ปีดังกล่าวนี้ หนึ่งคืนทั้งปวงต้องถูกยกเลิก และทุกครอบครัวจะต้องกลับไปยังที่ดินอันเป็นมรดกดั้งเดิมของคน ในบัญญัติของโมเสส การนมัสการพระเจ้าอย่างเต็มรูปแบบโดยการถือรักษาสะบาโตนั้นซับซ้อนมากนัก ยิ่งกว่าสิ่งอื่นใดที่ชาวอิสราเอลถือรักษาเมื่อพวกเขาเรอแรมอยู่ในถิ่นทุรกันดาร

เนื่องจากการถือรักษาสะบาโตอย่างเต็มรูปแบบจะเกิดขึ้นได้ก็ต่อเมื่ออิสราเอลเข้าสู่แผ่นดินพันธสัญญา โมเสสจึงมักกล่าวถึงคานาอันว่าเป็นแผ่นดินแห่งการ “พักสงบ” หรือเป็น “ที่พักสงบ” โดยใช้คำศัพท์ภาษาฮีบรู “นูอัม” (“nuach” (נַחַח) หรือ “เมนูมา” (“menucha” (מְנוּחָה) ซึ่งมักสัมพันธ์ใกล้ชิดกับคำว่า “ฉับบัท” (“shabbat”) ในหลายตอน โมเสสบรรยายแผ่นดินพระสัญญาว่าเป็นดินแดนพักสงบของอิสราเอล ที่ซึ่ง ในที่สุด พวกเขาจะถือรักษาการนมัสการ ตามที่พระบัญญัติของพระเจ้ากำหนดไว้ เช่น เราอ่านพบในเฉลยธรรมบัญญัติ 12:10-11 ว่า

แต่ท่านจะข้ามแม่น้ำจอร์แดนเข้าไปตั้งถิ่นฐานในดินแดน
ซึ่งพระยาห์เวห์พระเจ้าของท่านประทานเป็นมรดก และพระองค์จะ让您พักสงบจากศัตรูรอบด้าน
เพื่อท่านจะมีชีวิตอย่างปลอดภัย เมื่อนั้น ท่านจงนำทุกสิ่งที่ย่ำเจ้ากำจับไว้ คือ เครื่องเผาบูชา และของถวายต่าง ๆ สิบลด
และของถวายพิเศษ และทรัพย์สินที่ดีทั้งหลายที่ท่านได้ปฏิญาณไว้
แด่องค์พระผู้เป็นเจ้านายสถานที่ ซึ่งพระยาห์เวห์พระเจ้าของท่านทรงเลือกให้เป็นที่ประทับ
เพื่อพระนามของพระองค์ (เฉลยธรรมบัญญัติ 12:10-11)

จากข้อความนี้ เราเห็นว่า การถือรักษาสะบาโตอย่างเต็มรูปแบบ นั้นคือ การนมัสการพระเจ้า ซึ่งจะเกิดขึ้นหลังจากอิสราเอลได้เข้าไปในแผ่นดินแห่งการพักสงบแล้วเท่านั้น

สำหรับโมเสส สะบาโตมีความหมายมากกว่าการที่บุคคลและครอบครัวแยกหนึ่งวันไว้เพื่อการนมัสการเป็นการส่วนตัว สะบาโตนั้นเป็นมรดกอันยิ่งใหญ่ของโมเสสในเรื่องการดำเนินชีวิตในแผ่นดินแห่งการพักสงบ เพื่อการนมัสการ และเฉลิมฉลอง ณ สถานที่พิเศษที่พระเจ้าสถาปนาพระนามของพระองค์ไว้ นี่คือเหตุผลในสดุดี 95:11 ที่พระเจ้ากล่าวถึงคนเหล่านั้นที่ไม่ได้รับอนุญาตให้เข้าสู่แผ่นดินคานาอันดังนี้ว่า

ดังนั้นเราจึงสาบานด้วยความโกรธของเราว่า “พวกเขาจะไม่มีวันได้เข้าสู่การพักสงบของเรา” (สดุดี 95:11)

ความเชื่อมโยงอันใกล้ชิดระหว่างสะบาโต กับการที่ทั้งชนชาตินมัสการพระเจ้าในแผ่นดินพระสัญญา คือคำอธิบายว่า เหตุใดโมเสสจึงจับบันทึกเรื่องราวทรงสร้าง โดยกล่าวว่าพระเจ้าได้เข้าสู่การพักผ่อนในวันสะบาโต โมเสสกำลังอธิบายแก่ชาวอิสราเอลว่า พระเจ้าได้เคลื่อนโลกนี้จากความยุ่งเหยิงไปสู่สะบาโตอันใด พระองค์ก็กำลังเคลื่อนชาวอิสราเอล จากความยุ่งเหยิงของอียิปต์ไปสู่เป้าหมายแห่งสะบาโตในแผ่นดินพระสัญญานั้น โมเสสกำลังนำอิสราเอลไปสู่แผ่นดินแห่งการพักสงบ คือแผ่นดินคานาอัน และผู้ที่ต่อต้านแผนการของโมเสสก็ไม่ได้กำลังต่อต้านแค่แผนการของมนุษย์ แต่แท้จริงแล้ว พวกเขากำลังต่อต้านความพยายามของพระเจ้าที่จะนำประชากรของพระองค์เข้าสู่ความสอดคล้องกับโครงสร้างในอุดมคติของจักรวาล การออกจากอียิปต์ และเข้าสู่แผ่นดินพระสัญญาที่ไม่ต่างไปจากการทำให้สอดคล้องกับแผนการสมบูรณ์แบบของพระเจ้าสำหรับการทรงสร้าง

เมื่อได้เห็นเรื่องการทรงสร้าง ที่เริ่มต้นจากความยุ่งเหยิง และจบลงที่สะบาโตนั้น ได้อธิบายถึงธรรมชาติที่แท้จริงของสิ่งซึ่งพระเจ้ากำลังทำเพื่ออิสราเอลโดยผ่านโมเสสอย่างไรแล้ว เราควรศึกษาองค์ประกอบบางอย่างของช่วงกลางของการวางระเบียบ ในปฐมกาล 1:3-31 อย่างสังเขปด้วย โมเสสได้เชื่อมโยงวันแห่งการทรงสร้างกับพันธกิจของท่านอย่างไร?

หกวันแห่งการวางระเบียบ

มีความเชื่อมโยงหลายประการ ระหว่างวันแห่งการทรงสร้าง และการอพยพของอิสราเอล แต่เราจะศึกษาแค่สองประการก่อน คือ หนึ่ง ความเชื่อมโยงกับการปลดปล่อยจากอียิปต์ และสอง เป้าหมายของการครอบครองแผ่นดินพระสัญญา

การปลดปล่อยจากอียิปต์

ข้อแรก ในการปลดปล่อยอิสราเอลจากอียิปต์ พระเจ้าสำแดงฤทธานุภาพในลักษณะเดียวกันกับที่พระองค์สำแดงในการวางระเบียบสิ่งทรงสร้างในปฐมกาล 1 ในด้านหนึ่งของภาพนี้ พระเจ้าเปลี่ยนลำดับที่สถาปนาไว้ใน การทรงสร้างเป็นตรงกันข้าม โดยการส่งภัยพิบัติลงมายังชาวอียิปต์ เช่น แทนที่แหล่งน้ำจะเต็มไปด้วยชีวิตเหมือนตอนแรกเริ่ม แหล่งน้ำในอียิปต์กลับกลายเป็นอันตรายถึงชีวิต และปลาที่ตาย เมื่อพระเจ้าทำให้น้ำกลายเป็นเลือด แทนที่มนุษย์จะปกครองเหนือสิ่งมีชีวิตต่าง ๆ ตามที่พระเจ้ากำหนดในตอนแรกเริ่ม กบ เหลือบ แมลง และด้กัแตน กลับมีอำนาจเหนือชาวอียิปต์ การแยกแสงสว่างและความมืดออกจากกันในการทรงสร้างได้กลับตาลปัตร เมื่อความมืดมืดปกคลุมแผ่นดินอียิปต์ แม้ในช่วงกลางวัน และแทนที่แผ่นดินจะทำให้เกิดพืชพันธุ์มากมาย ลูกเห็บ ไฟ และด้กัแตนกลับทำลายพืชผลทั้งสิ้นในอียิปต์ แทนที่จะเกิดผลและทวีคูณ ทั้งสัตว์และมนุษย์ในอียิปต์ก็ตายเป็นจำนวนมาก ในแนวทางนี้และอื่น ๆ อีกมากมาย คำสาปแช่งที่ตกลงบนอียิปต์เปลี่ยนลำดับที่พระเจ้าได้สถาปนาไว้ตลอดหกวันในปฐมกาล 1 อย่างตรงกันข้าม ในช่วงที่เกิดภัยพิบัติ แผ่นดินอียิปต์นั้นเสื่อมถอยไปสู่ความยุ่งเหยิงเหมือนยุคแรกเริ่ม จึงไม่น่าแปลกใจที่โมเสสเรียกชาวอิสราเอลให้ออกจากแผ่นดินนั้น โดยบรรยายสถานที่นั้นว่าเป็น “ถิ่นทุรกันดารเปลี่ยวเปล่า” อันปราศจากรูปร่าง

ชาวอิสราเอลคนใดก็ตามที่เชื่อว่าชีวิตในอียิปต์นั้นดี ก็ต้องนึกถึงบันทึกของโมเสสเรื่องการทรงสร้าง ประสบการณ์ของชาวอิสราเอลในอียิปต์ตรงกันข้ามอย่างสิ้นเชิงกับความคิดของชาวอียิปต์เกี่ยวกับแผ่นดินของตนเอง ชาวอียิปต์เชื่อว่าพวกเขาอยู่ในแผ่นดินที่ได้รับพรจากเทพต่าง ๆ และเท่าที่ปรากฏ อย่างน้อยก็มีชาวอิสราเอลบางคนเชื่อเช่นนั้นด้วย แต่โมเสสทำให้เห็นชัดเจนว่าอียิปต์ได้กลายเป็นสิ่งที่ตรงกันข้ามกับโลกอันมีระเบียบในอุดมคติของพระเจ้า

ในขณะที่ความแตกต่างอย่างตรงกันข้ามกับอียิปต์ชัดเจนเพียงพออยู่แล้ว หกวันแห่งการทรงสร้างก็ยังมี ความเชื่อมโยงเชิงบวกกับการปลดปล่อยจากอียิปต์อีกด้วย ในขณะที่ชาวอียิปต์มองแผ่นดินของตนเสื่อมถอยไปสู่ความยุ่งเหยิงแห่งยุคดึกดำบรรพ์ ชาวอิสราเอลได้เห็นพระเจ้าวางระเบียบโลกนี้เพื่อพวกเขาในรูปแบบที่คล้ายคลึงกับหกวันแห่งการทรงสร้าง แหล่งน้ำของพวกเขายังคงใสสะอาดและเอื้ออำนวยต่อการดำรงชีวิต พวกเขาไม่ถูกกบ และด้กัแตนคุกคาม พวกเขามีความสุขกับแสงสว่าง ในขณะที่ชาวอียิปต์ทนทุกข์กับความมืด เรือกวสวไร่นาของชาวอิสราเอลยังคงเกิดผล สัตว์ของพวกเขาปลอดภัย และชาวอิสราเอลก็ทวีจำนวนขึ้นในขณะที่ยังอยู่ในอียิปต์

ยิ่งกว่านั้นอีก พระเจ้าทรงสำแดงการควบคุมสิ่งทีพระองค์ทรงสร้างอย่างน่าอัศจรรย์และน่าทึ่ง พระเจ้าได้ยับยั้งทะเลแดงไว้ และทำให้เกิดแผ่นดินแห้งปรากฏต่อหน้าชาวอิสราเอล เช่นเดียวกับที่ได้เกิดขึ้นในวันที่สามแห่งการทรงสร้าง สิ่งมหัศจรรย์ในธรรมชาติที่พระเจ้ากระทำเพื่อชาวอิสราเอลนั้น ไม่ใช่ไม่เคยเกิดขึ้นมาก่อน ในหลายเหตุการณ์ ทำให้พวกเขาระลึกถึงวิธีการที่พระเจ้าวางระเบียบโลกนี้ระหว่างหกวันในปฐมกาล 1

ความสอดคล้องกัน ระหว่างวิธีที่พระเจ้าวางระเบียบโลกนี้ในปฐมกาล 1 และวิธีที่พระองค์ปลดปล่อยอิสราเอลจากอียิปต์ แสดงให้ผู้อ่านของโมเสสเห็นว่า ราชกิจของพระเจ้าเพื่อพวกเขาเหล่านั้นไปกับราชกิจการทรงสร้างของพระองค์ ในการอพยพของอิสราเอลจากอียิปต์ พระเจ้าได้วางรูปแบบของโลกนี้อีกครั้งหนึ่ง เหมือนกับที่พระองค์เคยกระทำในตอนแรก

การปลดปล่อยจากอียิปต์ไม่เพียงแต่เป็นการระลึกถึงวันแห่งการทรงสร้างเท่านั้น แต่ระเบียบที่พระเจ้าได้สถาปนาไว้ในตอนต้นก็จะเล็งไปถึงลักษณะการดำเนินชีวิตในแผ่นดินคานาอันด้วย

การครอบครองแผ่นดินคานาอัน

เมื่ออิสราเอลเดินทางไปถึงแผ่นดินพระสัญญา ธรรมชาติก็จะถูกวางระเบียบอย่างเหมาะสม พร้อมกับความอุดมสมบูรณ์ และความปิติยินดี นี่คือเหตุผลที่พระเจ้าเรียกคานาอันว่า เป็นแผ่นดินที่อุดมด้วยน้ำนมและน้ำผึ้ง นอกจากนี้แล้ว ในแผ่นดินพระสัญญา ชาวอิสราเอลจะครอบครองสถานที่อันเหมาะสมกับการเป็นพระฉายของพระเจ้า ตามที่ถูกสถาปนาขึ้นในวันที่หก

ให้สังเกตเป็นพิเศษว่าในปฐมกาล 1:28 พระเจ้าตรัสกับมนุษย์ชาติดังนี้:

“จงมีลูกเต็มบ้าน มีหลานเต็มเมือง และทวีจำนวนขึ้นจนเต็มโลก และจงมีอำนาจเหนือแผ่นดิน จงครอบครองปลาในทะเล นกในอากาศ และสัตว์ที่เลื้อยคลาน” (ปฐมกาล 1:28)

เมื่ออิสราเอลจะเคยมีประสบการณ์กับพระพรเช่นนี้บ้างแล้ว แม้กระทั่งในอียิปต์ แต่จะเป็นแผ่นดินคานาอัน ที่พระเจ้าจะประทานเกียรติยศดังกล่าวนั้นแก่อิสราเอลในระดับที่ยิ่งใหญ่ขึ้น ภายใต้การนำของโมเสส ชาวอิสราเอลกำลังเดินทางไปยังสถานที่ที่พวกเขาจะกระทำหน้าที่ตามตำแหน่งในอุดมคติให้สำเร็จลุล่วง ตามการทรงสร้างของพระเจ้า ให้เราฟังว่าพระเจ้าสัญญาจะให้สิ่งใดเกิดขึ้นกับชาวอิสราเอลที่สัตย์ซื่อในแผ่นดินที่พวกเขาอาศัยอยู่นั้น ในเลวีนิติ 26:9:

เราจะดูแลเจ้าด้วยความโปรดปราน และให้เจ้ามีลูกเต็มบ้านมีหลานเต็มเมือง และเราจะรักษาพันธสัญญาของเราที่ให้ไว้กับเจ้า (เลวีนิติ 26:9)

ในข้อนี้ การโยกกลับไปถึงปฐมกาล 1:28 นั้นชัดเจนมาก ในปฐมกาล 1:28 พระเจ้าตรัสว่า “จงมีลูกคคและทวีมากขึ้น” ในเลวีนิติ 26:9 พระเจ้าตรัสว่าพระองค์จะทำให้พวกเขามีลูกคคและทวีมากขึ้นในแผ่นดินนั้น

แผ่นดินคานาอัน จะเป็นเหมือนโลกมหัศจรรย์ที่พระเจ้าวางระเบียบไว้ในตอนแรก คานาอันจะเป็นดินแดนแห่งความกลมกลืนทางธรรมชาติ เป็นสถานที่ซึ่งผู้เป็นพระฉายของพระเจ้าจะสามารถกระทำบทบาทดั้งเดิมของพวกเขาบนโลกนี้ให้สำเร็จลุล่วงได้

เราได้ตะเพียงไม่กี่ลักษณะของความเชื่อมโยงระหว่างวันแห่งการทรงสร้าง กับประสบการณ์ของอิสราเอลในยุคของโมเสส แต่เราก็ได้เห็นจากตัวอย่างเหล่านี้ว่า บันทึกของโมเสสเรื่องพระเจ้าทรงวางระเบียบจักรวาลในวันแรกอย่างไรนั้น มิได้เป็นเพียงแค่การรายงานสิ่งที่เกิดขึ้นในยุคแรกสุดเท่านั้น โมเสสบรรยายหกวันแห่งการทรงสร้างในแบบที่ช่วยให้ผู้อ่านชาวอิสราเอลของท่านได้เห็นอย่างชัดเจน ถึงสิ่งที่กำลังเกิดขึ้นในชีวิตของพวกเขา พระเจ้าเปลี่ยนแปลงจักรวาลจากความยุ่งเหยิงมาสู่ความสงบเรียบร้อยแห่งสะบาโต โดยการวางระเบียบธรรมชาติในแนวทางต่าง ๆ ฉะนั้น พระองค์ก็กำลังนำอิสราเอลจากความยุ่งเหยิงในอียิปต์ไปสู่การพักผ่อนแห่งสะบาโต ในคานาอันฉนั้น โดยการวางระเบียบโลกขึ้นใหม่เพื่อพวกเขา

เราคงได้แก่จินตนาการถึงปฏิกริยาของชาวอิสราเอล เมื่อพวกเขาได้ยิน โมเสสบอกเรื่องการที่พระเจ้าได้ทรงสร้างโลกนี้ พวกเขาต้องตระหนักซัดว่า สิ่งที่กำลังเกิดขึ้นกับพวกเขานั้นไม่ใช่เรื่องบังเอิญ โดยการไล่พวกเขาจากอียิปต์ และนำพวกเขาเข้าสู่คานาอัน พระเจ้ากำลังเคลื่อนไหวกวอยู่ในโลกนี้ เหมือนกับที่พระองค์เคยกระทำเมื่อแรกเริ่ม เพื่อนำระเบียบในอุดมคติมาสู่จักรวาล ความรอดของอิสราเอลก็คือการทรงสร้างใหม่ และพวกเขาก็จะต้องติดตาม โมเสสไปสู่ประสบการณ์ที่ยิ่งใหญ่มากขึ้นเรื่อย ๆ สู่การทรงสร้างใหม่นั้น

เมื่อเราเห็นความหมายดั้งเดิมของปฐมกาล 1:1-2:3 แล้ว เราก็ควรหันไปศึกษาหัวข้อสุดท้ายของเรา นั่นคือ การประยุกต์ใช้นั้นที่เรื่องราวการทรงสร้างในยุคปัจจุบัน ในการประยุกต์ข้อความนี้ เราจะติดตามแนวทางที่พันธสัญญาใหม่อธิบายอย่างสอดคล้องกับประเด็นหลักของข้อความตอนนี้

การประยุกต์ในปัจจุบัน

บรรดาผู้เขียนพันธสัญญาใหม่ต่างพึ่งพาปฐมกาล 1 อย่างมาก เพื่อเป็นข้อมูลบอกเล่าเรื่องพระเจ้าทรงสร้างโลกนี้ พวกเขาทำทุกอย่างเพื่ออธิบายอย่างชัดเจนว่า พวกเขาเชื่อว่าบันทึกของโมเสสนั้นเชื่อถือได้ ยิ่งกว่านั้น แม้ว่าความจริงข้อนี้สำคัญยิ่ง แต่ผู้เขียนพันธสัญญาใหม่ก็ได้อธิบายจุดประสงค์ศูนย์กลางของโมเสสอย่างละเอียด ตามเค้าโครงที่เราได้แสดงในบทเรียนนี้ด้วย

โมเสส มองการทรงสร้างว่า เป็นต้นแบบของการไล่อิสราเอลจากอียิปต์ลงใต้ พันธสัญญาใหม่ก็มองปฐมกาล 1:1-2:3 ว่าเป็นต้นแบบของการไล่ที่ยิ่งใหญ่กว่านั้น นั่นคือ ความรอดที่มาจากพระคริสต์ พันธสัญญาใหม่สอนว่า ประสบการณ์ทั้งปวงเกี่ยวกับความรอดและการพิพากษา ซึ่งอิสราเอลได้เห็นในยุคพันธสัญญาเดิม เล็งไปถึงวันสุดท้ายอันยิ่งใหญ่ เมื่อพระเจ้าจะนำความรอดและการพิพากษามาโดยผ่านทางพระบุตรของพระองค์ คือพระเยซู ความเชื่อนี้ นำผู้เขียนพันธสัญญาใหม่ให้ศึกษาบันทึกของโมเสสในเรื่องการทรงสร้าง โดยเน้นไปที่พระคริสต์เป็นพิเศษ อิสราเอลจะต้องมองการอพยพของตนเองโดยอิงการทรงสร้างลงใต้ ผู้เขียนพันธสัญญาใหม่ก็มองไปที่พระคริสต์โดยอิงการทรงสร้างลงใต้นั้น

เมื่อใดก็ตามที่เราสำรวจคำสอนเรื่องพันธกิจการช่วยให้รอดของพระคริสต์ในพันธสัญญาใหม่ เราต้องระลึกเสมอถึงการที่ผู้เขียนพันธสัญญาใหม่ตระหนักว่า พระคริสต์มิได้นำการทรงไถ่มาสู่โลกนี้สมบูรณ์ทั้งหมดในคราวเดียว ตรงกันข้าม พวกเขาเชื่อว่าพระคริสต์นำความรอดอันยิ่งใหญ่ และการพิพากษามาสู่โลกนี้ในสามระยะที่เชื่อมโยงกันของแผ่นดินของพระองค์

ในขั้นแรก พระคริสต์ได้กระทำพันธกิจลู่ทางเพื่อความรอดของมนุษย์อย่างมากแล้ว เมื่อพระองค์เสด็จมาในโลกนี้เป็นครั้งแรก เราอาจเรียกการเสด็จมาครั้งแรกของพระคริสต์ว่า “การเปิดตัว” (หรือ “ปฐมบท”) ของแผ่นดินของพระเจ้า พันธสัญญาใหม่มองชีวิต การสิ้นพระชนม์ การคืนพระชนม์ และการเสด็จขึ้นสู่สวรรค์ของพระคริสต์ รวมทั้งเทศกาลเพ็นเทกอสต์และพันธกิจรากฐานของอัครทูต ว่าเป็นจุดเริ่มต้นของการทรงไถ่อันยิ่งใหญ่ของพระคริสต์

ในขั้นที่สอง ผู้เขียนพันธสัญญาใหม่เข้าใจว่า แผ่นดินของพระคริสต์ดำเนินต่อไปหลังจากพระองค์ไม่ได้อยู่ในโลกนี้แล้ว ในช่วงเวลานี้ พระคุณแห่งความรอดของพระเจ้าแพร่ออกไปทั่วโลก โดยผ่านการประกาศข่าวประเสริฐ ประวัติศาสตร์ทั้งหมดของคริสตจักร นับตั้งแต่อัครทูตและต่อเนื่องไปจนถึงการเสด็จกลับมาของพระคริสต์ ประกอบด้วยความรอดในพระคริสต์ ซึ่งก้าวต่อไปข้างหน้าเรื่อย ๆ

ในขั้นที่สาม พันธสัญญาใหม่สอนว่า ความรอดจะมาถึงอย่างเต็มที่เมื่อแผ่นดินของพระเจ้าสำเร็จบริบูรณ์ เมื่อพระคริสต์เสด็จกลับมาด้วยพระสิริ เราจะเห็นชัยชนะของพระองค์เหนือความชั่วร้าย ผู้ที่ตายไปแล้วในพระคริสต์จะเป็นขึ้นมา และเราจะปกครองร่วมกับพระองค์เหนือโลกนี้ ความรอดที่เริ่มต้นเมื่อพระคริสต์เสด็จมาเป็นครั้งแรก และดำเนินต่อมาจนถึงปัจจุบัน จะสำเร็จสมบูรณ์เมื่อพระองค์เสด็จกลับมาในอนาคต

แผ่นดินของพระคริสต์สามระยะนี้ สำคัญอย่างยิ่งต่อความเข้าใจแนวทางที่ผู้เขียนพันธสัญญาใหม่อธิบายรายละเอียดฉบับที่หกของโมเสสเรื่องการทรงสร้าง ถึงขนาดที่เราควรพิจารณาแต่ละระยะแยกจากกัน โดยอิงสิ่งที่โมเสสเขียนถึงชาวอิสราเอลเป็นตัวอย่าง ผู้เขียนพันธสัญญาใหม่ประยุกต์บันทึกเรื่องการทรงสร้างในปฐมกาลเข้ากับพันธกิจความรอดของพระคริสต์ โดยแบ่งเป็นสามระยะ คือ “การเปิดตัว” “การก้าวไปข้างหน้า” และ “การสำเร็จบริบูรณ์” ของแผ่นดินของพระคริสต์ เราจะเริ่มโดยดูว่าพันธสัญญาใหม่แสดงความสัมพันธ์ระหว่างบทแรกของปฐมกาลกับการเปิดตัวแผ่นดินของพระเจ้าอย่างไร

การเปิดตัว

พันธสัญญาใหม่ใช้การทรงสร้างเป็นภาพมอง สำหรับตีความในการเปิดตัวแผ่นดินของพระคริสต์ว่าเป็นอย่างไร? หลายครั้งที่พันธสัญญาใหม่ได้กล่าวถึงการเสด็จมาครั้งแรกของพระคริสต์ในฐานะการทรงสร้างใหม่ของพระเจ้า ซึ่งเป็นการวางรูปแบบจักรวาลใหม่ให้เราพิจารณาถ้อยคำแรก ๆ ของพระกิตติคุณยอห์น ในยอห์น 1:1-3 เราอ่านพบดังนี้:

ในปฐมกาลพระวาทาทรงดำรงอยู่ และพระวาทาทรงอยู่กับพระเจ้า
และพระวาทาทรงเป็นพระเจ้า พระองค์ทรงอยู่กับพระเจ้าตั้งแต่
ปฐมกาล สรรพสิ่งถูกสร้างขึ้นโดยทางพระองค์ ในบรรดาสิ่งที่ถูกสร้างขึ้นมานั้น
ไม่มีสิ่งใดเดียวที่ไม่ได้ถูกสร้างขึ้นโดยทางพระองค์ (ยอห์น 1:1-3)

จงสังเกตว่า พระกิตติคุณยอห์นเริ่มดังนี้ “ในเริ่มแรกนั้น” เราทุกคนตระหนักว่า วลีนี้มาจากคำแรก ๆ ของปฐมกาล 1:1 โดยโมเสสเขียนไว้ว่า:

ในปฐมกาล พระเจ้าทรงสร้างทุกสิ่งในฟ้าสวรรค์และโลก (ปฐมกาล 1:1)

ตั้งแต่ต้น ยอห์นวางผู้อ่านของท่านไว้ในกรอบของบันทึกเรื่องการทรงสร้างในปฐมกาล จากนั้น ยอห์นกล่าวต่อไปว่า พระคริสต์ก็คือ พระภาคในตรีเอกานุภาพผู้ซึ่งสร้างทุกสิ่ง พระองค์ คือ พระวาทาทของพระเจ้า ซึ่งถูกกล่าวออกมา ณ เวลาแห่งการทรงสร้าง และโดยพระองค์ โลกนี้ถูกสร้างขึ้น

แม้ว่าข้อเหล่านี้เริ่มต้นด้วยการอ้างอิงถึงเรื่องราวการทรงสร้างอย่างชัดเจน แต่เมื่อเราอ่านในยอห์น 1 ต่อไป เราก็พบว่า ยอห์นย้ายจากปฐมกาลไปสู่เหตุการณ์อีกชุดหนึ่ง ซึ่งคู่ขนานกับบันทึกเรื่องการทรงสร้างอย่างแยกย่อย ให้เราฟังสิ่งที่ท่านได้เขียนในข้อต่อ ๆ มา ในยอห์น 1:4-5:

ในพระองค์คือ ชีวิต และชีวิตนั้นเป็นความสว่างของมนุษย์ ความสว่างส่องเข้ามา
ในความมืด แต่ความมืดไม่ได้เข้าใจความสว่างนั้น (ยอห์น 1:4-5)

ถึงจุดนี้ ยอห์นยังคงใช้ประเด็นหลักของปฐมกาล 1 โดยเฉพาะประเด็นหลักเรื่องแสงสว่าง ซึ่งพระเจ้านำเข้ามาสู่โลกอันมืดมิด และช่วงเหยงนี้ในวันแรก กระนั้น แทนที่จะกล่าวถึงพระเยซูในฐานะแสงสว่างของปฐมกาลเลย ยอห์นชี้ให้เห็นว่า การที่พระคริสต์มาบังเกิดเป็นมนุษย์ ก็คือแสงสว่างส่องเข้าไปในความมืดของโลกนี้ ซึ่งมีสาเหตุมาจากความบาป โดยการย้ายจากการทรงสร้างผู้เรืองการเลื่องมาของพระคริสต์ ยอห์นเปิดเผยว่า ในการที่พระคริสต์ส่องสว่างต่อผู้กับความมืดอันเต็มไปด้วยความบาปของโลกนี้ พระเจ้าได้เคลื่อนไหวต่อสู้กับความยุ่งเหยิงของโลกนี้ เช่นเดียวกับที่พระองค์ได้กระทำเมื่อแรกเริ่มนั้น

ภาพรายละเอียดคล้ายคลึงกันนี้ ได้ปรากฏใน 2 โครินธ์ 4:6 จาก ข้อความตอนนี้ เปาโลอธิบายสง่าราศีของพันธกิจของท่านดังนี้ว่า

เพราะพระเจ้าผู้ตรัสสั่งว่า

“ให้ความสว่างส่องออกมาจากความมืดมิด” ทรงให้แสงสว่างของพระองค์ส่องเข้ามาในใจของเรา

เพื่อให้เรามีความสว่างแห่งความรู้ถึงพระเกียรติสิริของพระเจ้าในพระพักตร์ของพระคริสต์ (2 โครินธ์ 4:6)

ในข้อนี้ เปาโลได้อ้างถึงปฐมกาล 1 โดยใช้คำว่า “พระเจ้า ... ตรัสสั่งความสว่างให้ส่องแสงออกมาจากความมืด” จุดเน้นแรกของเปาโลอยู่ที่ลำดับดั้งเดิมของการทรงสร้าง ซึ่งเริ่มที่การปรากฏของแสง แต่จากนั้น ท่านก็ดึงความสนใจไปที่สิ่งสำคัญที่คู่ขนานไปกับเรื่องราวการทรงสร้าง นั่นคือ พระเจ้ายังได้ “ทรงส่องสว่างเข้ามาในใจของพวกเขาทั้งหลาย” เมื่อ “สง่าราศีของพระเจ้า” จะสามารถเห็นได้ “ในพระพักตร์ของพระเยซูคริสต์”

หากจะเข้าใจเรื่องที่ เปาโลกล่าวถึงการเปิดตัวแผ่นดินของพระคริสต์ว่า เมื่อพระพักตร์ของพระคริสต์สามารถมองเห็นได้บนโลกนี้ นั่น ได้ดีที่สุดในเมื่อเชื่อมโยงเรื่องนี้กับต้นแบบของราชกิจการทรงสร้างดั้งเดิมของพระเจ้า สง่าราศีเดียวกันกับที่พระเจ้าสำแดงในการปรากฏของแสงเมื่อแรกเริ่มก็ถูกเปิดเผยเช่นกัน เมื่อพระคริสต์เสด็จมาในโลกแห่งความบาปนี้เป็นครั้งแรก

จากสองข้อความนี้ เราได้พบองค์ประกอบสำคัญในแนวทางของคริสเตียนในการศึกษาบันทึกของโมเสสเรื่องการทรงสร้างในปฐมกาล 1 ผู้ติดตามพระคริสต์ได้เห็นภาพที่เล็งถึงอนาคต ว่าพระเจ้ากระทำสิ่งใดในการเสด็จมาครั้งแรกของพระคริสต์ หรือในระยะเปิดตัวของแผ่นดินของพระองค์

ในหลาย ๆ ทาง คุณและผมก็จะเผชิญกับการทดลองลักษณะเดียวกับที่ชาวอิสราเอลผู้ติดตามโมเสสได้เผชิญ พระเจ้ากระทำบางสิ่งที่มีหัตถ์พระคริสต์เสด็จมาในโลกนี้เป็นครั้งแรก เช่นเดียวกับที่พระองค์ได้กระทำ เมื่อทรงปลดปล่อยอิสราเอลจากอียิปต์ แต่เราก็มักจะไม่เห็นว่าเป็นจริง ๆ แล้ว ราชกิจของพระเจ้าในพระคริสต์เมื่อ 2,000 ปีที่แล้วนั้น ถ้าเลิศเพียงใด จากมุมมองของมนุษย์อันปราศจากความรู้ความเข้าใจ ชีวิตของพระคริสต์ดูเหมือนไม่สำคัญมากนัก และอาจจะถูกมองข้ามไปได้อย่างง่ายดายว่าเป็นเพียงหนึ่งในเหตุการณ์ที่ไม่สำคัญเลยในช่วงนั้น เมื่อเราถูกทดลองให้คิดถึงพระคริสต์เช่นนี้ เราต้องระลึกถึงมุมมองของพันธสัญญาใหม่ การปรากฏของพระคริสต์บนโลกนี้คือจุดเริ่มต้นของระยะสุดท้ายของการวางระเบียบโลกนี้ขึ้นใหม่ของพระเจ้า พระเจ้ากำลังปลดปล่อยโลกนี้ออกจากความมืดอันยุ่งเหยิงที่เต็มไปด้วยความบาปและความตาย การเสด็จมาครั้งแรกของพระเยซูเริ่มกระบวนการของพระเจ้าในการทำให้สิ่งทรงสร้างของพระองค์กลายเป็นสถานที่ประเสริฐและให้ชีวิตนิรันดร์ เพื่อพระองค์และพระฉายาของพระองค์จะอาศัยอยู่ในสง่าราศีชั่ว นิรันดร์ เราทำถูกต้องแล้วที่วางใจในพระคริสต์ ในพระองค์เท่านั้นที่เราวางใจได้

จนถึงตอนนี้ เราได้เห็นแล้วว่าพันธสัญญาใหม่ใช้เรื่องราวการทรงสร้างเพื่ออธิบายความสำคัญของการเสด็จมาครั้งแรกของพระคริสต์ บัดนี้ เราน่าจะเห็นแล้วว่า พันธสัญญาใหม่มองว่าการก้าวไปข้างหน้าของแผ่นดินของพระเจ้า ได้แก่ช่วงเวลาระหว่างการเสด็จมาครั้งแรกและครั้งที่สองของพระคริสต์ เป็นการทรงสร้างใหม่เช่นกัน

การก้าวไปข้างหน้า

ข้อความหนึ่งที่คุ้นเคยอันแสดงถึงมุมมองนี้ได้แก่ 2 โครินธ์ 5:17:

เหตุฉะนั้นถ้าผู้ใดอยู่ในพระคริสต์ การทรงสร้างใหม่ได้เกิดขึ้นแล้ว สิ่งเก่าได้ล่วงไป สิ่งใหม่ได้เข้ามา!

(2 โครินธ์ 5:17)

พระคัมภีร์ฉบับคิงเจมส์แปลข้อนี้ว่า “เมื่อบุคคลผู้ใดอยู่ในพระคริสต์ เขาก็กลายเป็น “คนที่ถูกสร้างใหม่” คำแปลนี้น่าเสียดายเนื่องจากมันไม่สามารถสื่อถึงการที่เปาโลโยกกลับไปถึงเรื่องราวการทรงสร้างในปฐมกาล 1 ได้ คำภาษากรีกในข้อนี้คือ “คตีสิส” (κτισις) ซึ่งต้องถูกแปลอย่างเหมาะสมว่า “การทรงสร้าง” (ซึ่งพบได้ในฉบับแปลปัจจุบันส่วนใหญ่) แทนที่จะเป็น “คน” หรือ “สิ่งมีชีวิต” แท้จริงแล้ว ส่วนนี้ของข้อความดังกล่าวอาจแปลได้ว่า “จะเป็นการทรงสร้างใหม่” แนวคิดของเปาโลดูเหมือนจะสื่อว่า เมื่อมนุษย์มาถึงพระคริสต์เพราะความเชื่อที่ช่วยให้รอด พวกเขาเป็นส่วนหนึ่งของอาณาจักรใหม่ โลกใหม่ การทรงสร้างใหม่

ในแง่นี้ เราเห็นว่า ระหว่างที่แผ่นดินของพระเจ้ากำลังก้าวไปข้างหน้า มนุษย์ทั้งชายหญิงก็มีประสบการณ์กับการทรงสร้างใหม่ เมื่อพวกเขามีความเชื่อในพระคริสต์ นัยยะนี้ บันทึกการทรงสร้างในปฐมกาลก็ทำให้ทุกคนที่ได้ยิน เชื่อ และติดตามพระคริสต์เข้าใจถึงสิ่งที่เกิดขึ้น ได้อย่างถูกต้อง เมื่อเรากลายเป็นส่วนหนึ่งของการทรงสร้างใหม่ของพระเจ้า เราก็มุ่งที่จะชื่นชมยินดีกับความมหัศจรรย์ของระเบียบในอุดมคติที่พระเจ้าวางไว้สำหรับโลกนี้

ด้วยเหตุนี้ จึงไม่น่าแปลกใจที่ เปาโลยังได้บรรยายกระบวนการของการได้รับความรอดของแต่ละบุคคลในอีกแนวทางหนึ่ง ที่ใช้ประโยชน์จากบันทึกของโมเสสเรื่องการทรงสร้าง ใน โครินธ์ 3:9-10 เราอ่านพบข้อความดังนี้ว่า

อย่าโกหกกันในเรื่องที่ท่านสลัดทิ้งตัวตนเก่า ๆ พร้อมกับความประพฤติกเล็ด ๆ

แล้ว และสวมตัวตนใหม่ซึ่งกำลังทรงสร้างขึ้นใหม่ตาม

พระฉายขององค์พระผู้สร้างขณะที่ท่านเรียนรู้จักพระองค์มากขึ้น

(โครินธ์ 3:9-10)

ในข้อความนี้ เปาโลบรรยายสิ่งที่เกิดขึ้นกับผู้ติดตามพระคริสต์ ตามแนวทางของปฐมกาล 1 เรา “ถูกสร้างขึ้นใหม่ ... ตามแบบพระฉายของพระองค์ ผู้ได้ทรงสร้างมนุษย์ใหม่นั้นขึ้น” แน่นอน เปาโลอ้างอิงถึงปฐมกาล 1:27 ซึ่งโมเสสกล่าวว่า โลกในอุดมคติของพระเจ้า รวมไปถึงอาดัมและเอวา ซึ่งถูกสร้างขึ้น “ตามแบบพระฉายของพระเจ้า” ในระยะการก้าวไปข้างหน้าของแผ่นดินของพระคริสต์ เราพบว่าเราได้รับการ “สร้างขึ้นใหม่” อยู่เสมอ ในกระบวนการที่ดำเนินไปตลอดชีวิตเพื่อได้สถานภาพที่บรรพบุรุษของเราเคยมี ในฐานะพระฉายของพระเจ้ากลับคืนมา

สองข้อความนี้แสดงให้เห็นว่า พันธสัญญาใหม่ได้ใช้บันทึกของโมเสสเรื่องการทรงสร้างในฐานะมาตรฐานสำหรับทำความเข้าใจราชอาณาจักรของพระคริสต์ ทั้งในระยะเปิดตัว และระยะการก้าวไปข้างหน้าของแผ่นดินของพระองค์

และแน่นอน ผู้เขียนพันธสัญญาใหม่ได้นำประเด็นหลักของเรื่องราวของโมเสสเรื่องการทรงสร้างไปสู่ขั้นตอนสุดท้าย ไม่เพียงมองว่าการเสด็จมาครั้งแรกของพระคริสต์คือ จุดเริ่มต้นของการทรงสร้างใหม่ และมองว่าการก้าวไปข้างหน้าของแผ่นดินของพระองค์เป็น

เวลาที่ปัจเจกบุคคลชื่นชมยินดีกับผลของการทรงสร้างใหม่ในชีวิตของพวกเขาทำนั้น แต่ผู้เขียนเหล่านี้ยังประยุกต์ประเด็นหลักเรื่องการทรงสร้างเข้ากับระยะสุดท้ายของพระราชกิจของพระคริสต์ นั่นคือ การที่แผ่นดินของพระองค์สำเร็จบริบูรณ์

การสำเร็จบริบูรณ์

ในพันธสัญญาใหม่ มีอย่างน้อยสองข้อความที่เด่นชัดในเรื่องนี้ ข้อหนึ่งคือ ฮีบรู 4 ซึ่งกล่าวถึงการเสด็จกลับมาของพระคริสต์จากมุมมองของบันทึกของโมเสสเรื่องการทรงสร้าง:

เพราะมีตอนหนึ่งที่พระองค์ได้ตรัสถึงวันที่เจ็ดว่า “ในวันที่เจ็ดพระเจ้าทรงหยุดพักจากพระราชกิจทั้งปวงของพระองค์”...

สะบาโตแห่งการพักผ่อนสำหรับประชากรของพระเจ้ายังคงอยู่

เพราะว่าผู้ที่ได้เข้าสู่การพักผ่อนของพระเจ้าย่อมได้หยุดพัก

จากงานของคนเช่นเดียวกับที่พระเจ้าทรงหยุดพัก

จากพระราชกิจของพระองค์ ฉะนั้นให้เราชวนชายทุกวิถีทางที่จะได้เข้าสู่การพักผ่อนนั้น

(ฮีบรู 4:4-11)

โมเสสได้ใช้วันสะบาโตของพระเจ้าในปฐมกาล 2 เพื่อกระตุ้นอิสราเอลให้มุ่งไปสู่คานาอัน แผ่นดินแห่งการพักผ่อน ฉะนั้นผู้เขียนหนังสือฮีบรูก็มองวันสะบาโตของพระเจ้าว่าเป็นต้นแบบในอุดมคติของการทรงไถ่ในบั้นปลายที่เราจะประสบ เมื่อพระคริสต์เสด็จกลับมาฉะนั้น เช่นเดียวกับที่พระเจ้าวางระเบียบโลกนี้ตามอุดมคติในตอนแรก และได้สถาปนาความชื่นชมยินดีของวันสะบาโต เมื่อพระคริสต์เสด็จกลับมาในพระสิริ พระองค์จะวางระเบียบโลกใหม่ และประทานความชื่นชมยินดีแห่งการพักผ่อน แบบสะบาโตในบั้นปลายแก่คนของพระองค์ เมื่อเราปรารถนาให้วันนั้นมาถึง เราจะถูกสอนในข้อนี้ว่าเราต้อง “เพียรพยายามที่จะเข้าไปในการหยุดพักนั้น” ซึ่งจะเกิดขึ้นเมื่อพระคริสต์เสด็จกลับมา

สุดท้าย หนึ่งในข้อความที่ขอดีเยี่ยมที่สุดที่ระบุถึงการเสด็จมาครั้งที่สองของพระคริสต์ ตามมุมมองของบันทึกของโมเสสเรื่องการทรงสร้างก็คือ วิวรรณ์ 21:1 ให้เราฟังวิธีที่ขอร้องประยุคต์ประเด็นหลักเรื่องการทรงสร้างเข้ากับการเสด็จกลับมาของพระคริสต์:

และข้าพเจ้าเห็นฟ้าใหม่และโลกใหม่ เพราะฟ้าเดิมและโลกเดิมได้ดับสูญไปแล้ว ทะเลก็ไม่มีอีกแล้ว (วิวรรณ์ 21:1)

ขอร้องกล่าวถึง “สวรรค์ใหม่กับแผ่นดินโลกใหม่” และเวลานี้ย้อนกลับไปถึงปฐมกาล 1:1 ซึ่งบันทึกไว้ว่าพระเจ้าได้สร้าง “ฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลก” ยิ่งกว่านั้น ขอร้องกล่าวต่อไปว่า ในแผ่นดินโลกใหม่ “ทะเลก็ไม่มีอีกต่อไปแล้ว” คุณคงจำได้ว่าในปฐมกาล 1:9 พระเจ้ากำหนดให้ทะเลมีขอบเขต เพื่อแผ่นดินแห้งจะปรากฏขึ้นและกลายเป็นที่อยู่อาศัยอันปลอดภัยสำหรับมนุษยชาติ ในแผ่นดินโลกใหม่ หลังพระคริสต์เสด็จกลับมา เราจะพบว่าทะเลที่เต็มจะถูกนำออกไปจากโลกนี้จนหมดสิ้นและแทนที่ด้วยน้ำจืดสะอาดที่ใช้ชีวิตราชกิจของพระคริสต์คล้ายคลึงกับวันต่าง ๆ ของการทรงสร้างในปฐมกาล 1 แต่ในพระคริสต์ พระเจ้าจะเดินหน้าไปไกลกว่าเดิม ไกลกว่ามาก เพื่อนำระเบียบในอุดมคติให้ไปถึงการสำเร็จลุล่วง จักรวาลทั้งหมดจะถูกสร้างขึ้นใหม่ให้เป็นสวรรค์และแผ่นดินโลกใหม่ และพระเจ้ากับคนของพระองค์จะปดียดินแดนในแผ่นดินโลกใหม่นั้นร่วมกัน

น่าเสียดายที่คริสเตียนตีความเชื่อมโยงระหว่างความหวังในชีวิตนิรันดร์และสิ่งทรงสร้างออกจากกัน เรามักจะทึกทักว่าเราจะใช้ชีวิตนิรันดร์ในโลกแห่งวิญญาณบนสวรรค์ แต่พันธสัญญาใหม่บอกชัดเจนเกี่ยวกับเรื่องนี้ จุดหมายในบั้นปลายของเราก็คือการได้กลับ

ผู้สละบาป ซึ่งสถาปนาไว้ในวันที่เจ็ดของการทรงสร้าง เราจะดำรงชีวิตนิรันดร์ในสวรรค์และแผ่นดินโลกใหม่ นี่คือความหวังของอิสราเอลในยุคของโมเสส และเป็นความหวังของเราแม้กระทั่งในวันนี้ด้วย

เมื่อเราดำเนินตามการทรงนำของพันธสัญญาใหม่ เราควรศึกษาบทแรกของปฐมกาลในฐานะที่เป็นยิ่งกว่าแค่บันทึกเรื่องราวที่เกิดขึ้นนานมาแล้ว แต่ยังแสดงภาพของสิ่งที่พระเจ้าได้กระทำการเสด็จมาครั้งแรกของพระคริสต์ สิ่งที่พระองค์กำลังกระทำในชีวิตของเราวันต่อวัน และสิ่งที่พระองค์จะกระทำให้สำเร็จบริบูรณ์ในวันหนึ่ง เมื่อพระคริสต์เสด็จกลับมาด้วย

ในทั้งสามระยะของแผ่นดินของพระคริสต์ พระเจ้าทรงเคลื่อนไหวเพื่อต่อสู้กับความยุ่งเหยิงแห่งความบาปและความตายในโลกนี้ และในชีวิตของเราด้วย ในระยะเปิดตัว ระยะการก้าวไปข้างหน้า และระยะสำเร็จบริบูรณ์ของแผ่นดินของพระเจ้า พระองค์ได้วางโลกนี้ไว้บนเส้นทางที่จะไปสู่สันติสุขในอุดมคติ นั่นคือ การทรงสร้างใหม่อันแสนวิเศษสำหรับคนของพระองค์

สรุป

ในบทเรียนนี้ เราได้เห็นสาระสำคัญสี่ประการ ได้แก่จุดประสงค์ที่เป็นโครงสร้างใหญ่ของปฐมกาล 1-11 โครงสร้างและความหมายดั้งเดิมของปฐมกาล 1:1-2:3 และแนวทางที่พันธสัญญาใหม่ประยุกต์ประเด็นหลักของบันทึกเรื่องการทรงสร้างเข้ากับพระคริสต์และชีวิตของเรา สำหรับในปัจจุบัน นัยยะสำคัญจากการศึกษาบันทึกของโมเสสเรื่องการทรงสร้างนั้น อย่างน้อยที่สุดก็น่าอัศจรรย์ใจยิ่งนัก

ฐานะคริสเตียนที่มีชีวิตอยู่ในปัจจุบัน เราจำเป็นต้องเห็นว่าจุดประสงค์ดั้งเดิมของโมเสสในปฐมกาลนั้น สามารถประยุกต์เข้ากับชีวิตของเราในพระคริสต์อย่างไร เช่นเดียวกับชาวอิสราเอลที่ได้ยินบทแรก ๆ ของปฐมกาล เรารู้สึกท้อแท้อย่างง่ายดาย ขณะที่เราติดตามพระคริสต์ในโลกที่เต็มไปด้วยความบาปนี้ แต่ในเมื่อโมเสสได้ให้กำลังใจผู้อ่านของท่าน ให้เชื่อว่าพวกเขาอยู่บนเส้นทางของพระเจ้า มุ่งหน้าไปสู่โลกในอุดมคติของพระองค์ เรายังคงมีความหวังเมื่อเราดำเนินในเส้นทางอันแสนอัศจรรย์ของพระเจ้า มุ่งหน้าไปสู่โลกในอุดมคติในพระคริสต์

วิทยากร

ดร. ริชาร์ด พเรตต์ จูเนียร์ (ผู้ดำเนินรายการ) เป็นผู้ร่วมก่อตั้งและประธานของ องค์กร “พันธกิจรับใช้แห่งสหัสวรรษที่สาม” (Third Millennium Ministries) ท่านดำรงตำแหน่งศาสตราจารย์ด้านพันธสัญญาเดิม ที่วิทยาลัยพระคริสต์ธรรมปฏิรูป (Reformed Theological Seminary) เป็นเวลากว่า 20 ปี และเป็นประธานภาควิชาพันธสัญญาเดิม ในฐานะผู้รับใช้ที่ได้รับการสถาปนา ดร. พเรตต์เดินทางอย่างกว้างขวางเพื่อประกาศข่าวประเสริฐและทำการสอน ท่านศึกษาที่วิทยาลัยศาสนศาสตร์เวสต์มินสเตอร์ (Westminster Theological Seminary) ได้รับปริญญาศาสนศาสตร์มหาบัณฑิตจากวิทยาลัยพระคริสต์ธรรมยูเนียน (Union Theological Seminary) และสำเร็จการศึกษาระดับศาสนศาสตร์ดุษฎีบัณฑิตด้านพันธสัญญาเดิมศึกษาจากมหาวิทยาลัยฮาร์วาร์ด (Harvard University) ดร. พเรตต์เป็นบรรณาธิการทั่วไปของ “พระคัมภีร์ฉบับนานาชาติใหม่เพื่อจิตวิญญาณแห่งปฏิรูปศึกษา” (NIV Spirit of the Reformation Study Bible) และเป็นหนึ่งในผู้แปล “พระคัมภีร์ฉบับชีวิตใหม่” (New Living Translation) นอกจากนี้ ท่านยังได้เขียนบทความและหนังสืออีกมากมาย ซึ่งรวมถึง “จงอธิษฐานด้วยดวงตาที่เปิดอยู่” (Pray with Your Eyes Open) “ทุกความคิดได้ความควบคุม” (Every Thought Captive) “สร้างไว้ให้มี

ศักดิ์ศรี” (Designed for Dignity) “พระองค์ประทานเรื่องราวแก่เรา” (He Gave Us Stories) “อรรถาธิบายสำหรับ 1 และ 2 พงศาวดาร” (Commentary on 1 & 2 Chronicles) และ “อรรถาธิบาย 1 และ 2 โครินธ์”

อภิธานศัพท์

มหากาพย์อะตรา-ฮาซิด—เรื่องราวโบราณของชาวบาบิโลนเกี่ยวกับน้ำท่วมโลก ซึ่งครอบคลุมถึงการสร้างโลก ความเสื่อม น้ำท่วม และการจัดระเบียบใหม่

การสำเร็จบริบูรณ์—ระยะที่สามและสุดท้ายของอวสานกาลที่ได้ถูกเริ่มต้นหรือเปิดตัวไว้ อันเป็นเวลาที่จะเสด็จกลับมาและกระทำวิฤตประสงคสูงสุดของพระเจ้าสำหรับประวัติศาสตร์ทั้งปวงให้สำเร็จเป็นจริง

การก้าวไปข้างหน้า—ระยะที่สอง หรือระยะกลาง ของอวสานกาลที่ได้ถูกเริ่มต้นหรือเปิดตัวไว้ อันเป็นช่วงเวลาของแผ่นดินของพระเจ้าหลังจากการเสด็จมาครั้งแรกของพระคริสต์ แต่ก่อนถึงชัยชนะในบั้นปลาย

ราชโองการเรื่องการทรงสร้าง—ข้อกำหนดหรือพระบัญญัติด้านศีลธรรมที่พระเจ้าสถาปนาเมื่อเริ่มสร้างโลก

เอนูมา เอลิช—เรื่องราวโบราณของชาวบาบิโลนเกี่ยวกับการสร้างโลก

มหากาพย์กิลกาเมช—บทกวีโบราณของเมโสโปเตเมีย ซึ่งประกอบด้วยเรื่องราวน้ำท่วมที่คล้ายคลึงกันอย่างน่าทึ่งกับเรื่องราวน้ำท่วมโลกในพระคัมภีร์

การเปิดตัว—ระยะแรกของอวสานกาลที่ได้ถูกเริ่มต้นหรือเปิดตัวไว้ หมายถึงการเสด็จมาครั้งแรกของพระคริสต์และบรรดาพันธกิจของอัครทูตและผู้เผยพระวจนะของพระองค์

การคลี่คลาย—คำศัพท์ทางศาสนศาสตร์ ซึ่งหมายถึงวิธีการที่พระวิญญาณบริสุทธิ์เคลื่อนไหวในมนุษย์ เพื่อให้เขียนการเปิดเผยของพระเจ้าขึ้นเป็นพระคัมภีร์ รวมทั้งคำบัญชาของผู้เขียนเหล่านั้นในแนวทางที่ทำงานเขียนของพวกเขาปราศจากข้อผิดพลาด

ต้นแบบ—รูปแบบดั้งเดิมของสิ่งใดสิ่งหนึ่ง อันเป็นตัวอย่างสำหรับสิ่งอื่นที่คล้ายคลึงกัน

สะบาโต—วันแห่งการพักผ่อน มาจาก “ฉับบัท” (“Shabbat”) ในภาษาฮีบรู

โทฮู—คำภาษาฮีบรู (คำถอดเสียง) หมายความว่า ไร้รูปร่าง ว่างเปล่า หรือทึบตัน